

#1 *New York Times* Bestseller

„BÁMULATOS EGY ELSŐ KÖNYVES SZERZŐTŐL”
– Stephenie Meyer, a *Twilight Saga* írója

Wings

szárnyak

fine selection

APRILYNNE PIKE

APRILYNNE PIKE

Wings
szárnyak

A P R I L Y N N E P I K E

Wings
szárnyak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Aprilynne Pike
A mű eredeti címe: Wings

Fordította: Neset Adrien
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

A művet eredetileg kiadta:
Harper Teen, an imprint of HarperCollins Publishers

Copyright © 2009 by Aprilynne Pike

Jacket art © 2009 by Ray Shappell
Jacket design by Ray Shappell

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 369 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Kennynek – ő biztosítja a rendszert az örületemben

EGY

LAUREL CIPŐJE VIDÁMAN CSATTOGOTT a Del Norte Középiskola folyosóján, ami szöges ellentétben állt gazdája hangulatával. A diákok kíváncsian fürkészték az újonnan érkezettet.

Miután kétszer is átnézte az órarendjét, megkereste a biológiatermet, és sietve leült egy ablak melletti padba. Ha már négy fal közé zárják, legalább nézelődhessen. A terem lassan telt meg. Egy fiú rámosolygott, miközben az első sorok felé igyekezett. Megpróbált kipréselni magából egy válaszvigyort, és csak remélni tudta, hogy nem grimasznak sikeredett.

Egy magas, sovány férfi mutatkozott be az osztálynak. Mr. Jamesnek hívták. Kiosztotta a tankönyveket. A könyv eleje általános témákkal foglalkozott – növények és állatok osztályozása, ezeket Laurel már tudta –, majd rátért az anatómiára. A nyolcvanadik oldal után akár idegen nyelven is írhatták volna. Laurel csak magában zsörtölődött: hosszú félév elé néz.

Mr. James felolvasta az osztálynévsort. Laurel néhány névvel már találkozott az első két órán, de képtelen volt őket arcokhoz kötni. Elveszettnek érezte magát ennyi ismeretlen ember között.

Az édesanyja korábban biztosította arról, hogy minden új másodikos így érez – nem csoda, számukra is ez az első nap az iskolában –, de ahogy Laurel körülnézett, senki sem tűnt elveszettnek vagy ijedtnek. Vagy csak rutinosak voltak.

Ő az utóbbi tíz évben magántanuló volt. Tökéletesen elégedett volt ezzel a helyzettel, és nem szándékozott változtatni rajta. De a szülei azt akarták, hogy egyetlen gyermeküknek tökéletes élete legyen. Ötévesen ez azt jelentette, hogy egy kisváros kisiskolájának magántanulója lesz. Tizenöt évesen pedig azt, hogy egy valamivel nagyobb város gimnáziumába íratják be.

A terem elcsendesedett. Laurel arra figyelt fel, hogy a tanár a nevét ismétli. – Laurel Sewell?

– Jelen! – kiáltotta gyorsan.

Kényelmetlenül fészkelődött, miközben Mr. James tekintete rá-szegeződött, de a tanár máris egy újabb nevet olvasott fel.

Laurel kiengedte a levegőt, amit előtte egy darabig visszatartott, és előhúzta a füzetét. Igyekezett kerülni a feltűnést.

Míg a tanár az új félév témaköreit ismertette, a lány szeme folyton visszatért arra a fiúra, aki az óra elején rámosolygott. Most ő fojtott el egy kuncogást, amikor észrevette, hogy a fiú is lopva őt figyelgeti.

Amikor Mr. James kiengedte őket ebédszünetre, Laurel megkönnyebbülten a táskájába csúsztatta a könyvet.

– Szia!

Feltekintett. Az a fiú állt előtte, aki már korábban is méregette. Laurelnek először gyönyörű szeme tűnt fel. Az a ragyogó kékség szinte kivilágított olajbarna bőréből. Fura volt ez a szín, de nem rossz értelemben. Egzotikusan fura. A srác világosbarna, félhosszú, hullámos haja szép ívben keretezte a homlokát.

– Laurel a neved, ugye? – A kék szemek alatt meleg, de nyugodt mosoly ült. A fiúnak feltűnően egyenes fogsora volt. Fogszabályzó, gondolta Laurel, és nyelvét végigfuttatta a saját fogain. Elég egyenesek. Szerencsére maguktól.

– Igen – akarta felelni, de a hang a torkán akadt, és köhögnie kellett. Elképesztően ostobának érezte magát.

– David vagyok, David Lawson. Csak be akartam mutatkozni. És isten hozott Crescent Cityben!

Laurel megeresztett egy apró mosolyt. – Köszí – mondta.

– Nem ebédelnél velem és a barátaimmal?

– Hol? – kérdezte Laurel.

David furcsán nézett rá. – A... a menzán?

– Ja... – motyogott csalódottan Laurel. Aranyosnak találta a srácot, de neki már elege volt a négy falból. – Ne haragudj, de inkább odakint keresnék magamnak helyet. – Szünetet tartott. – De azért kösz.

– Nekem odakint is jó. Csatlakozhatom hozzád?

– Tényleg kijönnél velem?

– Hát persze. Az ebédem a hátizsákomban van, bárhol megehe-
tem. Ráadásul – mondta David, és a vállára kapta a zsákját –, nem szeretném, ha az első napon egyedül üldögnél.

– Köszí – mondta Laurel némi tétovázás után. – Örülnék, ha velem tartanál.

Együtt sétáltak ki a hátsó, parkosított udvarra. Kerestek egy viszonylag száraz helyet. Laurel szétteregte a dzsekijét és ráült, David viszont nem vette le a sájátját. – Nem fázol? – kérdezte, és gyanakodva méregette Laurel farmershortját és ujjatlan, kivágott pólóját.

Laurel lerúgta a cipőjét, és lábujjaival a sűrű füvet gereblyézte. – Nem vagyok fázós, itt legalábbis nem. Ha olyan helyre megyünk, ahol esik a hó, nagyon nyomorultul tudom érezni magam. De az itteni időjárás számomra tökéletes – mosolygott félénken. – Az anyukám mindig azt mondja, hogy hidegvérű vagyok.

– Jó neked! Én Los Angelesből költöztem ide öt évvel ezelőtt, és még mindig nem szoktam hozzá a mínuszokhoz.

– Azért annyira nincs hideg!

– Persze – vigyorgott David –, de azért meleg sincs. Az első itt töltött év után állandóan az időjárás-jelentéseket bújtam. Tudtad, hogy a decemberi és a júniusi átlaghőmérséklet között csak 14 foknyi különbség van? Ez szerintem nagyon gáz.

Elhallgattak. David a szendvicset rágcsálta, Laurel pedig a salátájában turkált.

– Anya két tündértortát pakolt – törte meg a csendet David –, kéred az egyiket? – Kék színű bevonóval díszített tortácskát nyújtott Laurel felé. – Nem bolti!

– Kedves vagy, de nem.

David kételkedve nézett a lányra, majd a sütire.

Laurel kitalálta, mire gondol David, és felsóhajtott. Miért mindig erre következtet mindenki? Nyilván nem ő az egyetlen ember a világon, aki csak a zöldségeket szereti. Megkocogtatta a Sprite-os dobozát. – Nem cukormentes!

– Nem azért...

– Vegán vagyok – szakította félbe David mentegetőzését Laurel –, a keményvonalas fajtából.

– Tényleg?

Laurel bólintott, és idegesen felnevetett. – A zöldségeket nem lehet túladagolni, igaz?

– Gondolom...

David megköszöri a torkát. – Mikor költöztetek ide? – kérdezte.

– Még májusban. Sokat dolgozom apámnál. Övé a könyvesbolt a belvárosban.

– Igazán? – kérdezte David. – Ott voltam a múlt héten. Szuper kis bolt. De nem emlékszem, hogy láttalak volna.

– Anya hibája. Egész héten az üzleteket jártuk, hogy minden tan-szert beszerezzünk iskolakezdésre. Ez az első év, hogy nem vagyok magántanuló. Anya meg volt győződve arról, hogy nincs elég cuccom.

– Magántanuló?

– Aha. Most először kényszerítenek arra, hogy kilépjek a reflektorfénybe.

David vigyorgott. – Jól teszik! Örülök neki. – Néhány másodper-cig a kezében tartott sütit vizslatta. – Hiányzik a régi városod? – kérdezte.

– Néha – mosolyodott el lassan Laurel. – De itt is jó. Orick, ahol régen laktam, nagyon, de nagyon kicsi település. Ötszázan se lakják, annyira kicsi.

– Húha! – kuncogott David. – Alig kisebb, mint L. A.

Laurel elnevette magát, és az üdítő a torkára szaladt.

Úgy tűnt, David szeretne még kérdezni valamit, de becsengettek, így inkább csak elmosolyodott. – Ezt holnap megismételhetnénk! – Egy pillanatra elhallgatott. – Akár a barátaimmal is.

Laurel kapásból nemet akart mondani, de túlságosan élvezte Da-vid társaságát ahhoz, hogy visszautasítsa. Mellesleg, az anyukája is azért akarta, hogy végre iskolába járjon, hogy barátokat szerezzen. – Oké – mondta, mielőtt még meggondolhatta volna magát –, legyen!

– Frankó. – David felállt és Laurel felé nyújtotta a kezét. Felhúzta a lányt, és megeresztett egy féloldalas mosolyt. – Hát, izé... akkor holnap találkozunk!

Laurel még sokáig nézett a fiú után. A dzsekije és bő farmere olyan volt, mint a többi srácé, de volt valami különös magabiztosság David járásában, ami megkülönböztette őt a többiektől. Laurel irigyelte ezt a magabiztosságot.

Talán, majd egyszer.

Laurel a pultra hajította a hátizsákját, és egy bárszékre roskadt. Az édesanyja, Sarah, felnézett a kenyértésztről. Éppen dagasztott. – Milyen volt az iskola?

– Szar.

Sarah keze megállt a levegőben. – Vigyázz a szádra, Laurel!

– Akkor is szar volt. Nincs rá jobb szó.

– Szívem, adj magadnak egy kis időt!

– Úgy bámulnak rám, mintha elmebeteg lennék.

– Azért bámulnak, mert új vagy.

– Nem úgy nézek ki, mint a többiek.

Laurel édesanyja felnevetett. – És szeretnél úgy kinézni?

Laurel bosszúsan felhorkant, de el kellett ismernie, hogy az édesanyja bevitt egy találatot. Lehet, hogy eddig magántanuló volt, és egy kicsit burokban is nevelkedett, de azzal azért tisztában volt, hogy a külseje vetekszik a tinimagazinok címlaplányiaiéval.

Ez nem is volt ellenére.

A kamaszkor kíméletesen bánt vele. Majdnem átlátszóan fehér bőrét nem csúfították el pattanások, szőke haja sem zsírosodott. Apró, törékeny, tizenöt éves lányka volt, ovális arccal és világoszöld szemekkel. Mindig vékony volt, bár az utóbbi néhány évben a megfelelő helyeken domborodni is kezdett. Hosszú, izmos combjaival úgy lépkedett, mint egy balett-táncos, pedig sohasem tanult balettozni.

– Úgy értem, nem öltözök úgy, mint ők.

– Öltözhetnél hozzájuk hasonlóan, ha akarnál.

– Igen, de ők mind vastag talpú cipőt, szűk farmert és legalább három rétegnyi felsőt hordanak!

– És?

– Nem szeretem a szűk cuccokat. Viszketek tőlük. És ki a fene akarhat vastag talpú cipőket hordani? Fúj.

– Akkor öltözz úgy, ahogy neked tetszik! Ha csak a cuccaid miatt nem barátkoznak veled, akkor nem érdemlik meg, hogy a barátaid legyenek.

Tipikus anyai jó tanács. Cuki, őszinte és totál hasznavehetetlen. – Meg olyan hangosak!

Laurel édesanyja abbahagyta a gyúrást, és félreseperte lelógó frufurját. Lisztes keze fehér csíkot hagyott a homlokán. – Kicsi szívem, nem várhatod, hogy egy iskola olyan csendes legyen, mint amikor csak mi ketten vagyunk itthon. Legyél már egy kicsit belátóbb!

– Én belátó vagyok. Nem az elkerülhetetlen alapzajról beszélek, de ezek ordítanak, mint a fába szorult féreg. Elviselhetetlenül hangosan beszélgetnek, röhögnek, nyafognak! Ja, és az öltözőszekrényeknél szoktak csókolózni!

Sarah csípőre tette a kezét. – Más egyéb?

– Sötétek a folyosók.

– Nem is sötétek! – váltott át Sarah kicsivel szigorúbb hangnemre. – Múlt héten bejártam veled az egész iskolát, és pontosan emlékszem, hogy a falak fehérek!

– De nincsenek ablakok, és ott vannak azok az átkozott neoncsövek is! Mesterséges fény... meg sem világítja a folyosókat rendesen. Hiányzik Orick!

Sarah cipókat formált a tésztából. – Mondj valami jót is a mai napról! Nos?

Laurel a hűtőszekrény felé vette az útját.

– Nem! – állította meg Sarah felemelt kézzel. – Először mondj valami jót!

– Hát... találkoztam egy kedves sráccal – mondta Laurel, majd megkerülte az anyját, és kivett egy üdítőt a hűtőből. – Valami Davidnek hívják.

Most az édesanyjának akadt fenn a szeme. – Jellemző! Új városba költözünk, új iskolába íratunk, és az első ember, akibe beleakadsz, egy fiú.

– Jaj, ne már!

– Jól van, csak vicceltem!

Laurel csendesen álldogált, és hallgatta, ahogy a kenyéértészta a pultra csattan.

– Anya?

– Igen?

Laurel mély lélegzetet vett. – Muszáj oda járnom?

Sarah a halántékát masszírozta. – Laurel, ezt már megbeszéltük.

– De...

– Nem! Nem kezdünk el vitatkozni megint. – Az édesanyja a pultnak dőlt, arca majdnem a lányáéhoz ért. – Már nem tudlak otthon tanítani. Az az igazság, hogy már felsőben is iskolába kellett volna járnod. De annyira messze volt Oricktól, apádnak is elég volt bejárni... de hagyjuk ezt. Ideje volt beiratkoznod egy iskolába.

– De az interneten keresztül is rendelhetél volna tananyagot! Megnéztem a neten, és... – Laurel sietett a mondanivalójával, nehogy az anyja közbeszólhasson – ...neked nem is kellene tanítanod, a tananyagban a módszer is ott van, és...

– És mennyibe is kerül? – kérdezte Sarah csendesen, felhúzott szemöldökkel.

Laurel elhallgatott.

– Figyelj! – mondta az anyja kis szünet után. – Néhány hónap múlva, ha még mindig utálod az iskolát, fontolóra vesszük a dolgot. De amíg el nem adjuk a házat Orickban, semmi extrára nincsen pénzünk. Ezt te is tudod.

Laurel a pultot bámulta. A válla megereszkedett.

A Crescent Citybe való költözés fő oka az volt, hogy az édesapja megvásárolta a könyvesboltot a Washington Streeten. Az év elején arrafelé autózott, és meglátta az „eladó” táblát a kirakatban. Laurel emlékezett rá, hogy a szülei hetekig arról beszéltek, hogyan vehetnék meg a boltot – hiszen az esküvőjük óta erről álmodtak mindketten –, de a számok csak nem akartak stimmelni.

Majd április végén egy Jeremiah Barnes nevű fickó felkereste Laurel édesapját a munkahelyén Eurekában, és felajánlotta, hogy megveszi a házukat. Laurel apja konkrétan ugrándozva jött aznap haza. A többi olyan gyorsan történt, hogy Laurel arra sem emlékezett, milyen sorrendben következtek a dolgok. A szülei néhány napig a brookingsi bankba jártak, és május elején övék volt a bolt. Az oricki aprócska házból egy még kisebbbe költöztek Crescent Cityben.

De teltek-múltak a hónapok, és a házeladás egyre csak húzódott. Tudták, hogy amíg alá nem írják az adásvételit Mr. Barnesszal, minden centet meg kell becsülniük: Laurel apjának sokat kell dolgoznia, neki meg iskolába kell járnia.

Sarah egyik meleg, óvó kezével megérintette Laurelt. – Nem csak a pénzről van szó: létezik egy sor dolog, amit neked is fel kell fedezned. Jót fog tenni neked, hidd el! Jövőre egyetemi előkészítőre is járhatsz, beléphetsz mindenféle csapatba meg klubba. Jól mutatnak majd a jelentkezési lapodon.

– Tudom, de...

– Én vagyok az anyád – mondta mosolyogva Sarah, és ez a mosoly elvette a mondanivalója élet –, és azt mondom: iskola!

Laurel horkantott egyet, és végighúzta ujjait a pult csempéit egymástól elválasztó fugákon.

Az óra hangosan ketyegett, amikor Sarah betolta a cipókat a sütőbe, és beállította az időt.

– Anya, van itthon őszibarackkonzerv? Éhes vagyok.

Sarah Laurelre bámult. – Éhes? Te?

Laurel most az üdítősdoboz párás oldalára rajzolt mintát, és közben kerülte anyja pillantását. – Délután megéheztem. Az utolsó órán.

Sarah igyekezett nem felfújni a dolgot, de mind a ketten tudták, hogy ami történt, az nem mindennapos. Laurel szinte sohasem volt éhes. A szülei pici kora óta az étkezési szokásaival piszkálták. Laurel minden étkezésnél evett néhány falatot, hogy elhallgattassa őket, de nem kívánta az ételt. Élvezni meg pláne nem élvezte.

Ezért egyezett bele Sarah abba, hogy a hűtőt dugig töltsé Sprite-tal. Bár a szénsavtartalom egy kicsit megijesztette, az egy dobozban található 140 kalóriát nem vitathatta. A 140 éppen 140-nel több, mint a nulla. Így legalább valamennyi kalória bekerült Laurel szervezetébe, még ha üres kalória is volt.

Sarah a kamrába sietett, nehogy Laurel meggondolja magát. A lány gyomrában az addig ismeretlen korgás spanyolorán kezdődött, kicsengetés előtt húsz perccel. A hazaúton kicsit elcsitult, de nem múlt el teljesen.

– Itt is van – mondta Sarah, és egy tálkát tett a lánya elé. Majd elfordult, hogy Laurel magára maradhasson az étellel. Laurel a tálkára nézett. Az anyja nem vitte túlzásba a dolgot: egy fél őszibarack, és egy kis kompótlé volt benne.

Laurel apró harapásokkal tüntette el a barackot, közben az anyja hátát bámulta, várta, mikor fordul meg, hogy meglesse. De Sarah mosogatott, és egyszer sem fordult hátra. Laurel mégis úgy érezte, csatát veszített. Amikor befejezte az étkezést, halkán felkapta a háztizsákját, és lábujjhegyen kioldalgott a konyhából, mielőtt az anyja észrevehette volna.

KETTŐ

KICSENGETTEK A BIOLÓGIAÓRÁRÓL. Laurel a hátizsákja mélyére süllyesztette a gonoszkodó tankönyvet.

– Na, milyen volt a második nap?

Laurel felpillantott. David ült lovaglóülésben az asztala előtt. – Minden oké – válaszolta. Aznap legalább minden órán elsőre meghallotta a nevét névsorolvasásnál.

– Kész vagy?

Laurel mosolyogni akart, de a szája nem engedelmeskedett. Előző nap, amikor beleegyezett, hogy Daviddal és a barátaival ebédel, még jó ötletnek tűnt. De most megrémítette a gondolat, hogy egy csapatnyi idegennel találkozzon. – Aha – mondta, de maga is érezte, hogy ez nem hangzott túl meggyőzően.

– Biztos vagy benne? Mert nem muszáj.

– Nem, minden oké – mondta Laurel gyorsan. – Csak összepakolok. – Lassan elrakosgatta a jegyzetfüzeteit és a tollakat. Amikor az egyik tollat leverte, David lehajolt, felvette, és felé nyújtotta. Laurel el akarta venni tőle, de David nem engedte el a tollat, amíg a lány a szemébe nem nézett. – Nem harapnak – mondta komolyan. – Ígérem.

A folyosón David magához ragadta a szót, és egészen addig beszélt, amíg el nem értek a menzára. Integtetett az egyik hosszú, keskeny asztal végén üldögélő csoportnak. – Gyerünk! – mondta, és kezét Laurel derekára tette.

Volt valami furcsa ebben az érintésben, mely különös módon egyúttal meg is nyugtatta Laurelt. David ügyesen elkalauzolta a sorok között, és amint a megfelelő asztalhoz értek, azonnal levette a kezét Laurel derekáról.

– Fiúk, lányok – ő Laurel!

David mindenkit bemutatott az asztalnál, mutogatott és neveket sorolt, de Laurel öt másodperc múlva már semmire sem emlékezett. Leült egy üres székre David mellé, és megpróbálta felfogni, miről folyik a társalgás. Oda sem figyelve kihúzott egy üdítősdobozt, egy spenótos-epres salátát, és egy fél konzerv őszibarackot a táskájából. Édesanyja mindennap pakolt neki ételt.

– Saláta? Ma lasagna nap van, te meg salátát eszel?

Laurel a göndör, barna hajú lányra nézett, aki előtt az egész iskolai menü ott díszelgett.

David villámgyorsan közbeszólt, még mielőtt Laurel bármit mondhatott volna. – Laurel vegán, a keményvonalas fajtából.

A lány felhúzott szemöldökkel méregette a fél barackot. – Szerintem több, mint vegán. A vegánok esznek kenyeret, nem?

Laurel kényszeredetten elmosolyodott. – Néhányan igen.

David a szemét forgatta. – A kihallgatást végző személy neve mellesleg Chelsea. Helló, Chelsea!

– Úgy nézel ki, mint aki extrém fogyókúráján van – folytatta Chelsea, mintha meg sem hallotta volna David köszönését.

– Nem, nem igazán. Egyszerűen ilyesmit szeretek enni.

Laurel figyelte, hogy Chelsea szeme megint a salátájára téved, és érezte, hogy még nincs vége a kérdezősködésnek. Egyszerűbbnek tűnt kiborítani a bilit, mint megválaszolni még vagy húsz kérdést. – Az emésztőrendszerem nem bír el a normál kajákkal – mondta. – Csak nyers zöldséget és gyümölcsöt ehetek. Minden mástól rosszul vagyok.

– Hát ez fura. Képtelenség csak zöldségeken élni. Orvos látott már? Mert...

– Chelsea! – David határozottan, de halkán szólt rá a lányra. Laurel biztos volt abban, hogy az asztalnál ülők meg sem hallották.

Chelsea sűrű szeme tágra nyílt. – Bocsi – mosolygott. Ettől a mosolytól felragyogott az egész arca. Laurel visszamosolygott rá. – Örülök, hogy megismertelek – mondta Chelsea, és elkezdett enni. Laurel salátájára rá sem nézett többet.

Az ebédszünet csak huszonnyolc percből állt – mindenki szerint túl rövid volt –, de aznap valahogy nem akart véget érni. A menza elég kicsi volt, a hangok pingponglabdaként verődtek vissza a falakról, bántották Laurel fülét. Úgy érezte, mintha mindenki egyszerre kiabált volna vele. David néhány barátja megpróbálta bevonni a beszélgetésbe, de Laurel nem tudott koncentrálni, mert a hőmérséklet is minden percben egyre nőtt. Nem értette, hogyhogy nem tűnik ez fel rajta kívül senkinek.

Aznap hosszú pólót viselt, mert előző nap a tanktopban kissé kirívónak érezte magát. Most viszont olyan volt, mintha a póló nyaka folyamatosan nyúlna, mintha garbóvá változna. Szűk garbóvá. Miután becsengettek, mosolyogva elköszönt, és kirohant az ajtón, még mielőtt David beérhette volna.

A mosdóba sietett, az ablaknál a földre dobta a hátizsákját, és kidugta a fejét a szabad levegőre. Belélegezte a hűs, sós levegőt, a pólóját felcsippentette, hogy a testét is a lehető legtöbb hűvösség érje. Az enyhe hányinger, amivel a menzán küszködött, lassan elmúlt. Éppen annyi ideje maradt, hogy ne késsen el az órájáról.

Iskola után lassan hazaballagott. A napfény és a friss levegő feltöltötték, a gyomra már nem kavargott. Másnap azonban ismét a kivágott, ujjatlan pólóban ment iskolába.

Biológiaóra elején David leült mellé. – Szabad? – kérdezte.

Laurel bólintott. – A lány, aki általában itt ül, egész órán szíveket rajzol egy Steve nevű fiúnak. Kicsit zavaró.

David felnevetett. – Nyilván Steve Tannernek. Über-népszerű a fiú.

– Mindenki arra hajt, aki a legnépszerűbb – vont a vállát Laurel, és előhúzta a biológiakönyvét. Megkereste az oldalszámot, amit Mr. James felírt a táblára.

– Van kedved megint velem ebédelni? Meg a barátaimmal? – kérdezte a fiú gyorsan.

Laurel rétvázott. Sejtette, hogy David előbb-utóbb megint felteszi ezt a kérdést, de még nem talált rá elég diplomatikus tagadó választ. Nem akarta megbántani a fiút, hiszen nagyon tetszett neki. A barátai is tetszettek neki, már amennyit hallott belőlük a zajban. – Nem hiszem – kezdte –, én...

– Chelsea miatt? Nem akart megbántani, csak mindig nagyon őszinte. Ami a szívéen, az a száján. Ha megszokod, meg is szereted majd.

– Nem, nem róla van szó, a barátaid nagyon helyesek. De én nem tudok... ki nem állhatom a menzát. Ha már egész nap négy fal közé zárnak, szeretnék kint ebédelni. Tíz évnyi magántanulósi után úgy érzem, van egy kis gondom az alkalmazkodással.

– Akkor nem bánod, ha csatlakozunk hozzád?

Laurel elhallgatott, mert a rendszertanról szóló előadás elejére figyelt. – Nem. Örülök neki! – súgta végül Davidnek.

– Kint találkozunk! – szólt oda óra végén a fiú Laurelnek. – Csak szólok a többieknek, hogy aki akar, jöjjön ki velem az udvarra.

Mire az ebédszünetnek vége lett, Laurel már tudta a társaság felének a nevét, és sikerült bekapcsolódnia néhány beszélgetésbe is.

Chelsea és David is ugyanarra az órára siettek, és természetes volt, hogy együtt mennek. Amikor David elsütött egy viccet Mr. Jamesről, Laurel kacagását visszaverték a falak. Három nap sem telt bele, és az iskola máris barátságosabbnak tűnt. Laurel már nem érezte elveszettnek magát, és az embertömeg sem zavarta annyira, mint hét-főn. Orickból való elköltözésük óta most először érezte úgy, hogy tartozik valahová.

HÁROM

A KÖVETKEZŐ NÉHÁNY HÉT SOKKAL GYORSABBAN TELT EL, mint amire Laurel számított az első két nap kellemetlen benyomásai után. Szerencsésnek érezte magát, hogy megismerkedett Daviddal, gyakran lógtak együtt az iskolában, és néhány órán Chelsea-vel is találkozott. Sohasem ebédelt egyedül, és eljutott arra a pontra, amikor Davidre és Chelsea-re már mint barátokra tudott gondolni. Az órákon is minden rendben ment. Kicsit nehezen szokta meg, hogy fel kell vennie a többiek tempóját, de végül sikerült neki.

Crescent Cityhez is kezdett hozzászokni. A város persze sokkal nagyobb volt Oricknál, de szellősen volt beépítve, és egyik épület sem volt magasabb két emeletnél. Égig érő fenyők és lomblevelű fák nőttek mindenhol, még a sarki bolt előtt is. A fű sűrűn, sötétzölden pompázott a kertekben, parkokban, és virágok nyíltak a házakat befutó indákon.

Egy szeptember végi pénteken Laurel épp az aznapi utolsó órájáról, spanyolról igyekezett kifelé, amikor váratlanul beleütközött Davidbe.

– Bocs! – kért elnézést David, és megfogta Laurel vállát, hogy a lány visszanyerje az egyensúlyát.

– Semmi baj. Én nem figyeltem.

Laurel David szemébe nézett. Félénken rámosolygott, majd észébe jutott, hogy épp a fiú útjában áll.

– Jaj, bocs – motyogta Laurel, és félrehúzódott az ajtóból.

– Igazság szerint, izé... pont téged kerestelek.

David idegesnek tűnt. Laurel egy könyvre mutatott. – Oké, csak előbb elrakom a szekrényembe.

Együtt sétáltak el Laurel öltözőszekrényéig. A lány behajította a spanyolkönyvet, és várakozva nézett Davidre.

– Csak azt szerettem volna megkérdezni, hogy esetleg nincs-e kedved délután elmenni valahová... úgy értem, velem?

Laurel továbbra is mosolygott, de a gyomra remegni kezdett az idegességtől. A barátságuk eddig az iskolára korlátozódott, és Laurelt sokkolta a felismerés, hogy fogalma sincs arról, mit szeret David csinálni, amikor éppen nem eszik vagy jegyzetel. De a gondolat, hogy ezt hamarosan megtudhatja, nagyon vonzónak tűnt. – Hová megyünk?

– Van egy kis erdő a házunk mögött. Tudom, hogy szeretsz a szabad levegőn lenni. Mi lenne, ha ott sétálnánk? Láttam egy tök jó fát, szerintem neked is tetszene. Illetve nem is egy, hanem két fát... majd meglátod. Már ha szeretnél eljönni.

– Szeretnék.

– Tényleg?

Laurel mosolygott. – Naná.

– Szuper! – David szeme a folyosó végén lévő ajtót fürkészte. – Jobb lesz, ha ott megyünk ki.

Laurel követte Davidet a zsúfolt folyosón keresztül a szabadba, a friss őszi levegőre. A nap fénye alig-alig szűrődött át a ködön, a levegő hűvös volt és nyirkos.

Nyugati szél fúj, az óceán sós ízét hozva magával. Laurel mélyeket lélegzett, élvezte az őszi időjárást. Befordultak egy csendes kertvárosi részbe, körülbelül fél mérföldnyire Laurelék északabbra fekvő házatól. – Az anyukáddal élsz? – kérdezte Laurel.

– Ja. Apám elköltözött, amikor kilencéves voltam. Anya lediplomázott, és ide költöztünk.

– Mivel foglalkozik?

– Gyógyszerész a Gömb Patikában.

Laurel felnevetett. – Hát ez vicces!

– Miért?

– Mert az én anyám meg természetgyógyász.

– Az micsoda?

– Olyan gyógyító, aki minden gyógyszert gyógynövényekből készít. Ő maga termesztí őket. Soha életemben nem szedtem más gyógyszert, még paracetamolt sem.

David nagyot nézett. – Ezt nem mondhatod komolyan!

– Dehogynem. Azt szedi a család, amit anya készít.

– Az én anyám biztosan kiakadna, ha ezt meghallaná. Szerinte minden betegségre van kapszula.

– Az én anyám viszont úgy gondolja, hogy az orvosok gyilkosok.

– Azt hiszem, tanulhatnának egymástól.

Laurel felnevetett. – Én is azt hiszem.

– Na várj! Anyukád soha nem is megy orvoshoz?

– Soha.

– Én te hol születtél, otthon?

– Nem tudom, örökbe fogadtak.

– Tényleg? – David néhány másodpercre elhallgatott. – Tudod, hogy kik az igazi szüleid?

Laurel kuncogott. – Nem!

– És ebben meg mi a vicces?

Laurel az ajkába harapott. – Megígéred, hogy nem fogsz kinevetni?

David mókásan esküre emelte a kezét. – Ígérem!

– Valaki letett egy kis kosárban a szüleim küszöbére.

– Ne már! Szórakozol velem, igaz?

Laurel felhúzta a szemöldökét.

David tátozott. – Ez komoly?

Laurel bólintott. – Aha. „Itt ül egy kis kosárba, királynénak leánya...” Már nem voltam kisbaba. Hároméves lehettem. Anya azt meséli, hogy éppen ki akartam mászni a kosárból, amikor kinyitották az ajtót.

– Beszélni tudtál?

– Igen. Anya szerint volt valami furcsa akcentusom, csaknem egy év kellett hozzá, hogy leszoktassanak róla.

– Hú... és nem is tudod, honnan jöttél?

– Anya azt mondja, hogy a nevemen kívül semmit sem tudtam mondani magamról. Nem tudtam, hogy hogyan kerültem az ajtajuk elé.

– Hát ilyet még életemben nem hallottam!

– Törvényileg sem volt egyszerű a dolog. Amikor a szüleim úgy döntöttek, hogy örökbe fogadnak, felkértek egy magánnyomozót, hogy derítse ki, ki lehetett a szülőanyám. Mindenféle procedúrán, ideiglenes örökbefogadáson, meg mindenben kellett keresztülmenniük. Két év kellett ahhoz, hogy az ügy lezáruljon.

– Addig árvaházban éltél?

– Nem. A bíró szerencsére nagyon megértő volt, így a szüleimmel lakhattam az eljárás alatt is. Egy szociális munkás jött minden héten ellenőrizni bennünket, és a szüleim nem vihettek az államhatáron túlra hétéves koromig.

– Milyen fura. Nem vagy kíváncsi arra, hogy honnan jöttél?

– Egy darabig az voltam. De mivel nem találtam választ a kérdéseimre, egy idő után csak felidegesítettem magam rajta.

– Ha lehetőség lenne megtalálni az igazi anyádat, megtennéd?

– Nem tudom – mondta Laurel, és zsebre dugta a kezét. – Valószínűleg. De így is jó életem van. Egyáltalán nem bánom, hogy végül a mostani anyukámnál és apukámnál kötöttem ki.

– Nem semmi – mondta David, és egy keskeny út felé mutatott. – Erre megyünk. – Felnézett az égbe. – Hamarosan esni fog. Hagyjuk itt a táskákat, remélhetőleg van annyi időnk, hogy megnézzük a fát.

– Ez a házatok? De szép! – Egy élénkörös ajtajú, fehér házacska előtt haladtak el. A ház kertjében rézvirágok pompáztak.

– Persze, hogy szép. Nyáron két hétig festettem. – David befordult a házhoz vezető járdára. Az előszobában mindketten ledobták a táskájukat és bementek a tiszta, egyszerűen berendezett konyhába. – Kérsz valamit? – kérdezte David, és kinyitotta a hűtőt. Kivett egy doboz Mountain Dew-t, és a konyhaszekrényből leemelt egy csomag nápolyit.

Laurel próbált nem fintorogni, inkább körülnézett a konyhában. Meglátta a gyümölcsös tálát. – Kaphatok egy olyat? – mutatott egy ropogós, zöld körtére.

– Persze. Kapd fel és hozd magaddal! – David felemelt egy üveget. – Víz?

Laurel vigyorgott. – Jöhet.

Zsebre vágták az uzsonnát, és David a hátsó ajtóra mutatott. – Erre! – mondta, majd kinyitotta a folyosó végén lévő tolóajtót.

Laurel kilépett az elkerített hátsó kertbe. – Hoppá, zsákutca!

David felnevetett. – Csak annak, aki nem tudja, mit keressen!

Odaszaladt a téglakerítéshez, és egy ugrással felhúzta magát a te-tejére.

– Gyere! – mondta, és kinyújtotta a kezét Laurel felé.

Laurel kétkedve nézett a fiúra, de megfogta a kezét. Különösebb erőfeszítés nélkül sikerült mindkettőjüknek átmászni a kerítésen.

Egyetlen ugrással az erdőben találták magukat: a fal túloldalán már fák sorakoztak. Amerre a szem ellátott, a nedves avar puha, vastag szőnyegként borította be a talajt. A fák sűrű lombja kellemesen letompította a távoli autók zaját. Laurel elismerően nézett körül. – Ez nagyon szép!

David csipőre tette a kezét, és felnézett a lombokra. – Szerintem is. Nem vagyok nagy természetjáró, de sok növény van itt, amit otthon, a mikroszkópom alatt megvizsgálhatok.

Laurel sanda pillantást vetett rá. – Neked van mikroszkópod? – kuncogott. – Micsoda stréber vagy!

David felnevetett. – Naná. Clark Kent is az volt, aztán nézd meg, mi lett belőle!

– Azt akarod mondani, hogy te is Superman vagy? – kérdezte Laurel.

– Ki tudja? – csipkelődött David.

Laurel elmosolyodott, majd hirtelen lesütötte a szemét. Amikor ismét felnézett, látta, hogy David őt bámulja. Amikor találkozott a pillantásuk, a tisztás még csendesebbnek tűnt. Laurelnak tetszett a fiú kíváncsian fürkésző, kedves tekintete. Mintha az arcából szeretne olvasni.

Egy hosszúnak tűnő másodperc után David kicsit zavartan elmosolyodott, és egy ösvény felé intett a fejével. – A fa arra van.

Egy látszólag céltalanul kanyargó kis úton vezette végig a lányt. Néhány perc múlva az ösvény végén álló hatalmas fára mutatott.

– Húúú! – kiáltott fel Laurel. – Ez tényleg csúciszuper! – Két fa, egy erdei fenyő és egy éger nőtt össze. A törzsük egymás köré csavarodott, egymásba nőtt. Úgy nézett ki, mintha a fa az egyik oldalán tűleveleket, a másikon lombsleveleket növesztene.

– Akkor fedeztem fel, amikor ideköltöztünk.

– És... hol van az apukád? – kérdezte Laurel, aki a hátát egy fa törzsének támasztotta, majd ülő helyzetbe csúszott, egyenesen egy puha levélkupacra. Kihúzta a körtét a zsebéből.

David zavartan felnevetett. – San Franciscóban. Egy nagy cégnél ügyvédkedik.

– Gyakran találkoztok? – kérdezte Laurel.

David leült mellé, térdével gyengéden hozzáérve a lány combjához. Laurel nem húzódott arrébb. – Kéthavonta. Van egy magánrepülőgépe, elrepül vele a McNamara Field reptérre, ott felvesz és magával visz hétvégére.

– Jól hangzik.

– Ja.

– Nem kedveled?

David megvonta a vállát. – De, eléggé. Viszont ő lépett le tőlünk, és sohasem törte össze magát, hogy több időt tölthessen velem. Szóval nem igazán érzem, hogy számítanék neki. Érted?

Laurel bólintott. – Sajnálom.

– Á, oké a dolog. Mindig jól elvagyunk. Csak néha olyan... olyan furcsa.

Néhány percig csendben üldögéltek, a tisztás békéje őket is magával ragadta. Az eget kettéhasító mennydörgés hangjára azonban mindketten felkapták a fejüket.

– Az lesz a legjobb, ha visszaviszlek. Hamarosan zuhogni fog.

Laurel felállt, és leporolta magát. – Köszönöm, hogy elhoztál ide – mondta, és a fára mutatott. – Nagyon klassz.

– Örülök, hogy tetszett – válaszolt David, kerülve a lány pillantását. – De nem ez a lényeg...

– Ó! – Laurel csak ennyit tudott kinyögni. Egyszerre érezte magát pompásan és kicsit kényelmetlenül.

– Erre – mondta David, és elvörösödött, amikor elfordult Laureltől. Pont akkor másztak át a kerítésen, amikor szemetelni kezdett az eső. – Felhívod anyukádat, hogy érted jöjjön? – kérdezte David már a konyhában.

– Nem, jó ez így.

– De hát esik az eső! Hazakísérlek.

– Ne, kösz! Nem szükséges. Szeretek sétálni az esőben, de tényleg!

David egy pillanatra elhallgatott, aztán szinte kifakadt: – Akkor felhívhatlak? Mondjuk holnap?

Laurel mosolygott. – Persze.

– Jó – mondta David, de nem mozdult a konyhaajtóból.

– Ott kell kimennem, igaz? – kérdezte Laurel olyan udvariasan, ahogyan csak tőle telt.

– Igen. Csakhogy nem tudlak felhívni, ha nem adod meg a számomat.

– Jaj, bocsi! – Laurel előkapott egy tollat, és lefirkantotta a számát a telefon melletti jegyzetömbre.

– Én is megadhatom neked az enyémet?

– Hát persze.

Laurel ismét a táskája után nyúlt, de David megfogta a kezét. – Nem szükséges – mondta. – Ide írom.

Azzal Laurel tenyerére írta fel a telefonszámot.

– Így legalább nem fogod elhagyni – mondta félénken.

– Szuper. Akkor később beszélünk. – Laurel megvillantott egy mosolyt, mielőtt kilépett a sűrű esőbe.

Mikor olyan messzire ért a háztól, hogy David már biztosan nem láthatta meg, Laurel hátradobta a kapucniját, és az arcát az ég felé emelte. Mélyeket lélegzett, miközben az esőcseppek az arcát áztatták és végigcsorogtak a nyakán. Kinyújtotta a karját is, de aztán eszébe

jutott a tenyerébe írt telefonszám. Zsebre dugta a kezét, szaporázni kezdte a lépseit, és élvezte, ahogy az esőcseppek a fejére potyognak.

Amikor belépett a házba, megcsörrent a telefon. Sarah nem volt otthon, így a lány odarohant a készülékhez, hogy még az üzenet-rögzítő bekapcsolása előtt felvehesse. – Halló! – szólt bele lihegve a kagylóba.

– Jé, már haza is értél?! Üzenetet akartam hagyni.

– David?

– Igen. Szia! Bocs, hogy ilyen hamar hívlak – mondta a fiú –, de arra gondoltam, hogy mi lenne, ha együtt készülnénk a jövő heti bioszdogára? Holnap átjöhetnél tanulni.

– Ez komoly? – sikkantotta Laurel. – Az fantasztikus lenne! Úgy izgulok a miatt a doga miatt! Szerintem az anyagnak még a felét sem tudom.

– Nagyszerű – mondta David. – Úgy értem, nem az a nagyszerű, hogy izgulsz, hanem, hogy... na, mindegy. – Laurel halkán kuncozott a fiú esetlenségén. – Mikor menjek?

– Amikor akarsz. Anya megkért néhány dologra, de azon kívül nem terveztem semmit holnapra.

– Oké, akkor hívlak előtte!

– Remek. Akkor holnap!

Laurel elköszönt, és lerakta a kagylót. Mosolyogva rohant fel a lépcsőn, kettesével szedve a fokokat.

NÉGY

SZOMBAT REGGEL LAUREL SZEME már napkeltekor kipattant. Nem bánta, mindig is korán kelt. Általában egy órával a szülei előtt ébredt fel, így legalább sétálhatott egyet a reggeli előtt. Élvezte, ahogy a nap süti a hátát, és a szél simogatja az arcát. Ennyi kellett ahhoz, hogy kibírja a többórás bezártságot az iskolában.

Magára kapott egy nyári ruhát, és elővette Sarah régi gitárját a hátsó ajtó mellett álló tokból. Kislisszolt a házból, hogy magában élvezhesse a kora reggeli csendet. A szeptember végi napok elűzték a nyár ragyogó, tiszta reggeleit, mindent beborított az óceán felől érkező köd, amely kora délutánig megült a városon.

Lesétált a hátsó kertet átszelő keskeny ösvényen. A házuk kicsike volt, de a telek nagy. Laurel szülei már beszélgettek arról, hogy kibővítik a házat még néhány szobával. Az épületet fák vették körül, és Laurel hónapokon keresztül segített az anyjának virágokat és futónövényeket ültetni a falak mellé.

Az otthonuk az utca közepén állt, tehát jobbról és balról is voltak szomszédaik, de mint minden portán Crecent Cityben, a hátsó kert egy érintetlen erdőbe nyúlt. Laurel rendszerint a szurdok kanyargós ösvényein sétált le a házakkal párhuzamosan futó kis patakig.

Ma is a patakhoz ment, és leült a partjára. A tiszta, jéghideg vízbe dugta a lábát. Olyan korán volt, hogy a vízipoloskák és a szúnyogok még nem ébredtek fel, nem kerestek maguknak táplálékot.

Laurel a térdére fektette a gitárt, és lejátszott néhány akkordot, amelyek egy idő után dallammá álltak össze. Jó érzés volt megtölteni a környezetét muzsikával. Három évvel korábban kezdett játszani, amikor rábukkant erre a régi gitárra a padláson. A gitárnak új húrokra és komoly hangolásra volt szüksége, de Laurel meggyőzte édesanyját, hogy csináltassa meg. Sarah azt mondta, hogy a gitár most már Laurelé, de a lány szeretett úgy gondolni a hangszerre, mint az anyja tulajdonára. Ettől még romantikusabb lett az egész. Mintha kincset érő örökség birtokába jutott volna.

Egy rovar szállt a vállára, és elindult lefelé a hátán. Ahogy Laurel odanyúlt, hogy elhessegesse, az ujjával kitapintott valamit. Még jobban hátrafesztette a karját, és keresni kezdte azt a valamit. Igen, tényleg ott volt, egy kerek kis duzzanat, olyan aprócska, hogy alig lehetett kitapintani. Laurel hiába tekergette a nyakát, képtelen volt a vállá alá nézni. Megint megérintette a göböt, hátha kiderül, mi lehet az. Végül idegesen felállt, és visszaindult a házba tükörért.

Odabent magára zárta a fürdőszobaajtót, leült az öltözőasztal elé, és addig helyezkedett, míg meg nem látta a hátát a tükörben. Lehúzta a nyári ruha ujját, és keresni kezdte a göböt. A lapockái között találta meg. Apró, kör alakú dudort látott, a színe nem tért el a bőre színétől. Alig lehetett észrevenni, de ott volt. Megnyomta – nem fáj. De a nyomkodás után bizsergető érzés maradt hátra. Olyan volt, mint egy pattanás. Hát, ez vigasztaló – gondolta Laurel egy fintorral az arcán –, de engem nem vigasztal.

Laurel meghallotta anyja puha lépteit a hallban, és kidugta a fejét az ajtón: – Anya!

– Konyha – felelt édesanyja két ásítás között.

Laurel követte a hangot. – Van egy göb a hátamon, megnéznéd? – kérdezte, és hátat fordított Sarahnak.

Az anyja megnyomkodta néhányszor a göböt. – Csak egy pattanás – ítélkezett.

– Én is azt hiszem – mondta Laurel, és visszahúzta a ruha pántját a vállára.

– De hát neked még sohasem volt pattanásod – hezitált Sarah. – Nem kezdted még, izé... tudod?

Laurel megrázta a fejét. – Csak egy ragya. – A hangja színtelen volt, a mosolya kényszeredett. – Te szoktad mondani: része a kamaszkornak. – Megfordult, és elmenekült, még mielőtt édesanyja tovább kérdezősködhetett volna.

A szobájában leült az ágyára, és a kis göböt kezdte piszkálni. Boldog volt a pattanásával, normálisnak érezte magát, mintha arra az útra lépett volna, amelyet mindenkinek be kell járnia egyszer. Eddig nem olyanak tapasztalta a pubertást, mint ahogyan a könyvekben áll. Sohasem volt pattanása, és bár a mellkasa és a csípője a megfelelő helyeken kezdett domborodni – a korához képest elég korán –, tizenöt és fél évesen még nem menstruált.

Az anyja ezt mindig egy vállrándítással intézte el, és azt mondta, hogy mivel fogalmuk sincs, ki a biológiai anyja, Laurel genetikai örökségéről sem tudnak semmit, és lehet, hogy abban a családban ez teljesen természetes dolog. De Laurel észrevette, hogy az anyja is aggódik egy kicsit.

Felvette a szokásos pántos trikóját és a farmerét, a haját pedig elkezdte lófarokba fésülni. Aztán eszébe jutottak azok a gyulladt pattanások, amiket a többi lány hátán látott az iskolai öltözöben, és leengedte a haját. Csak a biztonság kedvéért, hátha a göbből később valami rusnya dolog fejlődne.

David szeme láttára. Na, ez teljesen gáz lenne.

Laurel kifelé menet felkapott egy almát, és elköszönt az anyjától. Már majdnem odaért David házához, amikor megpillantotta Chelsea-t, aki az ellenkező irányba futott. Laurel integetett, és odakiáltott neki.

– Helló! – mondta Chelsea mosolyogva, göndör fürtjei szinte táncoztak a szélben.

– Szia! – mosolygott vissza rá Laurel. – Nem is tudtam, hogy futsz.

– Tájfutó vagyok. Általában a csapattal edzek, de szombatoként egyedül kell megoldanom. Te mit csinálsz erre felé?

– Davidhez megyek – mondta Laurel. – Együtt tanulunk.

Chelsea felnevetett. – Isten hozott a David Lawson rajongói klubban. Én vagyok az elnök, lehetsz kincstárnok, ha akarsz.

– Nem azért jöttem! – mondta Laurel, de nem volt biztos abban, hogy az igazat mondja. – Tényleg tanulni fogunk. Hétfőn írunk bioszból, és ha valaki nem segít, komoly problémáim lesznek.

– Ott lakik a sarkon. Elkísérek.

Amikor befordultak a sarkon, meghallották a fűnyíró hangját. David nem látta meg őket, így a lányok páholyból figyelhették.

David farmernadrágban és egy pár ócska teniszcipőben tolt a fűnyírót a vastag gyepen. A válla széles volt, a karja hosszú, inas, de izmos is. Könnyedén, elegánsan mozgott, barna, kissé izzadt bőrén meg-megcsillant a reggeli napfény.

Laurel nem tudta levenni róla a szemét.

Látott ő már félmeztelen srácokat máskor is, de ez valahogy más volt. Figyelte, ahogyan a fiú izmai megfeszülnek, amikor egy különösen makacs fűcsomóval kell megküzdenie. Furcsa szorítást érzett a mellkasában.

– Meghaltam és a mennyországba kerültem – sóhajtotta Chelsea, és még csak arra sem vette a fáradságot, hogy a szemeiben csillogó rajongást leplezze.

David, mintha megérezte volna, hogy valaki bámulja, felnézett. Tekintete találkozott Laurelével. A lány hirtelen a cipője orrát kezdte bámulni.

Chelsea pislogni sem bírt.

Mikor Laurel újra felemelte a fejét, David már pólót viselt. – Sziasztok, lányok! De korán keltetek!

– Neked ez korán van? – kérdezte Laurel. Már kilenc óra volt. – Jaj – sütötte le a szemét –, elfelejtettem telefonálni.

David vigyorogva vállat vont. – Nem gáz – mutatott a fűnyíróra. – Készen vagyok.

– Nekem rohannom kell! – mondta Chelsea, és lihegni kezdett, mintha épp csak egy pillanatra állt volna meg. – Szó szerint! – Sarkon fordult, így csak Laurel hallhatta, amit még hozzátett: – Húha! – Ezek után Chelsea intett mindkettőjüknek és elsprintelt.

David elnevette magát, és a fejét rázva követte szemével a futó lányt. Majd Laurelhez fordult, és a ház felé biccentett: – Hölgyem? A biológia nem várhat.

Hétfőn, miután beadták a bioszdogát, David Laurelhez fordult: – Na, túlélted?

Laurel vigyorgott. – Ja, nem volt olyan nehéz. De csak, mert segítettél. – Szombat délután több mint három óra hosszat tanultak, és vasárnap is beszélgettek egy órát telefonon. Na jó, a telefonbeszélgetésnek nem sok köze volt a biológiához, de Laurel előtt legalább az ozmózis fogalma világossá vált. Ozmózis, telefonon keresztül. Világos...

– Ezt rendszeressé tehetnénk. Úgy értem, az együtt tanulást... – bökte ki David némi habozás után.

– Oké – válaszolta Laurel, és nagyon tetszett neki, hogy még többet „tanulhatnak” egymás társaságában. – Legközelebb te jössz el hozzánk – tette hozzá.

– Frankó!

Ebédidőben zuhogott az eső, ezért a kis csapat a pavilonban találkozott. Szinte senki sem étkezett ott, mert nem voltak asztalok, és nem volt kibetonozva, de Laurel szerette ezt a göröngyös, füves szigetecskét, amely annak ellenére sem száradt ki soha teljesen, hogy tető fedte.

Esős időben a csapat nagy része odabent maradt, de most David, Chelsea és egy Ryan nevű srác csatlakozott Laurelhez. David és Ryan kenyérgolyókkal dobálta egymást, Chelsea pedig tette a megjegyzéseit: hol a célzóképesességüket, hol a dobótechnikát, hol azt kritizálta, hogy még a nézőket sem képesek eltalálni.

– Ez direkt volt! – kiáltotta Chelsea, amikor egy kenyérgolyó mellkason találta, és visszahajította a lövedéket a fiúkra.

– Neeem, véletlen volt! – tiltakozott Ryan. – Nem te állítottad azt, hogy akkor se lennének képesek eltalálni valakit, ha akarnám?

– Tehát célozz rám, és akkor tutira nem kellene testi sértés miatt feljelentést fontolgatnom – vágott vissza a lány. – Nekem nem szabadna Észak-Kaliforniában élnem – tette hozzá, és elsimította a haját a szeméből. – Nyáron tök jó a hajam, de amint egy kis eső éri, bumm, ez lesz belőle! – Chelsea hosszú, aranybarna haja gyűrűkben omlott a hátára. Legalábbis nyáron. A selymes, puha tincsek dugóhúzószerű, vastag fürtökben keretezték az arcát, amikor esett az eső vagy párás volt a levegő. Tehát jóformán mindig. A szeme világosszürke volt, Laurelt az óceánra emlékeztette. Van az a pillanat, amikor a nap még csak félig kelt fel, és a hullámok szinte végtelennek tetszenek a félhomályban...

– Szerintem jól áll! – mondta Laurel.

– Nem mondanád, ha neked kellene vele kínlódni. Speciális sampon és kondicionálót kell használnom ahhoz is, hogy reggelente fésülködni tudjak. Chelsea Laurelre nézett, és az ujjai közé fogta annak egyenes szálú, sima haját. – Mit használsz? Olyan jó a tapintása.

– Á, amit találok.

– Hm – Chelsea ismét megérintette Laurel haját. – Olyan balzsamot használsz, amit nem kell kimosni? Nálam az működik a legjobban.

Laurel mélyen beszívta, majd hangosan kifújta a levegőt. – Hát, az igazat megvallva, én semmit sem használok. A hajbalzsamtól összetapad a hajam, tök zsíros lesz. Ha samponozok, akkor meg kiszárad, még a hidratáló samponoktól is.

– Meg sem mosod? – Chelsea teljesen ledöbbsent. Látszott rajta, hogy képtelen felfogni a hallottakat.

– Dehogynem, mosni mosom. Tiszta, ne parázz!

– De semmi sampon?

Laurel tagadólag rázta a fejét, és várta a kétkedő kommentet, de Chelsea csak azt suttogta, hogy „Mázlista”, és visszatért az ebédjéhez.

Aznap éjjel Laurel közelebről is megvizsgálta a haját. Vajon meg kellene mosnia? De hát ugyanolyan volt a tapintása, mint mindig. A hátával a tükör felé fordult, és a göböt piszkálgatta. Szombat reggel még aprócska volt, a hétvégén azonban hatalmasra nőtt. – Első pattanásnak nem is olyan rossz – morogta Laurel a tükörképének.

Másnap reggel Laurel arra ébredt, hogy furcsán bizsereg a háta a lapockái között. Próbált nem pánikba esni, miközben besurrant a fürdőszobába, és a nyakát tekergetve a hátát vizslatta a tükörben.

A göb nagyobbra nőtt, mint egy pénzérme!

Ez nem pattanás. Óvatosan megérintette, mire a bizsergő érzés felerősödött. Pánikszerűen fogta össze a hálóingét a mellkasán, és a hallon keresztül a szülei szobájához rohant. Már majdnem bekopogott, de inkább megállt, és vett néhány mély lélegzetet.

Azután végignézett magán, és hirtelen nagyon ostobának érezte magát. Mit is akar? A folyosón álldogál majdnem meztelenül. Megszégyenülve kullogott vissza a fürdőszobába, és olyan gyorsan és csendesen csukta be az ajtót, ahogyan csak tudta. Megint megnézte a göböt a tükörben. Próbálta minden szögből megvizsgálni. Egy idő után úgy tűnt neki, mintha az nem is lenne olyan nagy, mint gondolta.

Laurelt abban a meggyőződésben nevelték, hogy az emberi test alkalmas arra, hogy meggyógyítsa önmagát. A legtöbb dolog magától rendbe jön, ha hagyják. A szülei is így éltek. Sohasem mentek orvoshoz, akkor sem, ha antibiotikumra volt szükségük.

– Ez csak egy hatalmas pattanás. Majd elmúlik – mondta Laurel a tükörképének pont olyan hangon, mint az anyja szokta.

Belenyúlt Sarah fiókjába, és talált egy gyógykenőcsöt, amit édesanyja minden évben elkészített. Rozmaring, levendula, teafaolaj és ki tudja, mi minden volt benne, és az anyja mindenre ezt használta.

Ártani nem árthat.

Laurel kikanalazott egyujjnyit az édesen illatozó kenőcsből, és a bőrébe masszírozta. A teafaolaj csípte az ujjait, és szinte lángolt a háta, amikor felhúzta a hálóingét, és a fal mellett visszaosont a szobájába.

Egy bő baseballpólót választott, amelynek volt egy kis ujjja, és kevésbé volt kivágva a nyakánál. Az ujjatlan pólói is fednék a göböt, de Laurel nem akart kockáztatni. Az az izé, ha nagyobbra nő, visszaszítító lesz, így jobbnak látta eltakarni. A göb bizsergett, ha valami hozzáért: a haja, a póló, amikor felhúzta, és természetesen az ujjja,

hiszen időnként meg kellett győződnie arról, hogy tényleg ott van-e. Mire leért a lépcsőn, már biztos volt abban, hogy minden egyes idegszála abban a pontban találkozik.

Csütörtökre Laurel már önmaga előtt sem tagadhatta, hogy a hátán lévő valami nem pattanás. Az előző két napon is folyamatosan nőtt, és úgy tűnt, hogy egyre gyorsabban növekszik. Csütörtök reggelre golflabda méretűre hízott.

Laurel azzal az elhatározással ment le reggelizni, hogy megmutatja azt az izét a szüleinek. Vett egy nagy levegőt, és szólásra nyitotta a száját. Az utolsó pillanatban azonban elbizonytalanodott, és csak annyit kért az apukájától, hogy adja oda neki a sárgadinnyét.

Mivel az utóbbi napokban bő pólókat hordott, és a haját is kienvedve viselte, senki sem vette észre a hátán éktelenkedő valamit, de ez már csak idő kérdése volt. Főleg, ha tovább nő. *Már ha egyáltalán tovább nő* – gyözködte magát Laurel –, *mert lehet, hogy anyja kencéje mégis működik.*

Már három napja kezegette a göböt, de úgy tűnt, hasztalanul. De hát egy hatalmas és gyorsan növekedő valamit hogyan gyógyíthatna meg egy kis teafaolaj, igaz? Lehet, hogy daganat. Laurelnak rémlett, hogy olvasott már gerincrákos betegekről. Nagyot sóhajtott. Persze, daganat. Annak kell lennie.

– Hahó! Figyelsz te egyáltalán? – szűrődött át Chelsea hangja Laurel sötét gondolatain, aki végül a barátnőjére nézett.

– Mire?

Chelsea csak nevetett. – Sejtettem. – Majd csendesebben hozzátette: – Minden oké? Nagyon nem voltál itt.

Laurel felnézett, és egy pillanatig az sem jutott eszébe, milyen órára tartanak éppen. – Minden oké – mormolta idegesen. – Csak elgondolkodtam.

Chelsea kíváncsian méregette Laurel arcát, majd kétkedve felhúzta egyik szemöldökét. – Ha te mondd.

Ekkor David lépett melléjük, de amikor Chelsea lekanyarodott a saját terme felé, Laurel megpróbálta megelőzni a fiút. David előre nyúlt, és a vállánál fogva visszahúzta. – Ég a ház, Laury? Még három perc van becsengetésig.

– Ne nevezd így! – csattant fel Laurel, önmagát is meglepve.

David elhallgatott, és egy darabig ott álltak némán, miközben a tolongó diákok igyekeztek kikerülni őket.

Laurel szeretett volna bocsánatot kérni, de ugyan mit mondhatott volna? *Bocs David, kicsit ideges vagyok, mert lehet, hogy rákos vagyok.* Ehelyett ennyi telt tőle: – Nem szeretem a beceneveket.

David máris a bátrabbik mosolyát vette elő. – Nem tudtam, ne haragudj! – Az ujjával a hajába túrt. – Te...? – A hangja elvékonyodott, mert menet közben meggondolta magát. – Na gyere, elkísérlek!

Laurel nagyon idétlenül érezte magát, ahogy ott baktatott David oldalán. A terem előtt a fiú felé fordult, és intett neki: – Viszlát!

– Laurel?

A lány megfordult.

– Mit csinálsz szombaton?

Laurel habozott. Remélte, hogy David és ő megint együtt lehetnek. Egészen aznap reggelig ő is arra készült, hogy esetleg lazán felvet valami programot. De most nem volt biztos abban, hogy ez jó ötlet.

– Arra gondoltam, hogy néhányan összejöhetnénk, és rendezhetnénk pikniket tábortúzzal, meg minden. Ismerek egy szuper helyet a tengerparton. Chelsea biztosan eljönne, és szerintem Ryan, Molly és Joe is. Mások is mondták, hogy ráérnek.

Étel, homok és füst. Laurelt egyik sem vonzotta.

– Kicsit hideg van, úszni nem lehet, de valaki mindig beleesik a vízbe. Vicces lesz.

Laurel arcáról addigra a maradék halvány mosoly is elpárolgott. Gyűlölte, ha sós víz érte a bőrét. Hiába zuhanyozott le, úgy érezte, mintha a só bemarta volna magát a bőre pórusaiba. Eltelt néhány év azóta, hogy utoljára úszott az óceánban. Napokig nyűgös és fáradt volt utána. A strandon a göböt sem rejtheti el – muszáj fürdőruhát felvenni.

Megborzongott, amikor eszébe jutott, mekkorára nőhet két nap alatt. Akkor se mehetne, ha akarna. – David, én nem... – Gyűlölte, hogy nemet kell mondania a fiúnak. – Én nem mehetek.

– Miért nem? – kérdezte David.

Mondhatta volna, hogy dolgoznia kell a könyvesboltban – az utóbbi két szombat kivételével szinte minden hétvégét a boltban töltött az apjával –, de nem bírta rávenni magát a hazugságra. Nem, Davidnek nem fog hazudni. – Mert nem – motyogta, és elköszönés nélkül bement a terembe.

Péntek reggelre a göb elérte egy softball-labda nagyságát. Biztos, hogy daganat. Laurel már azzal sem fárasztotta magát, hogy a fürdőszobában megnézze. Érezte, hogy ott van.

Ezt már nem rejtheti el egy póló alá.

Mélyen benyúlt a szekrényébe, és előásott egy puffos blúzt, ami esetleg eltakarhatja a göböt. A szobájában várta meg az iskolába indulás idejét, majd lerohant a lépcsőn, és egy „Jó reggelt! Viszlát!” kiáltással már kívül is termett az ajtón.

Úgy tűnt, ennek a napnak sohasem lesz vége. A göb folyamatosan bizsergett, nem csak akkor, amikor hozzáért. Nem tudott másra gondolni, mintha a fejében is folyamatosan az zsongott volna. Ebédidőben senkihez sem szólt egy szót sem, rosszul is érezte magát

miatta, de egyszerűen nem tudott koncentrálni, mert másra sem tudott gondolni, mint a hátán növekvő dudorra.

Az utolsó órán négy kérdésre négy rossz választ adott. A kérdések egyre könnyebbek lettek, mintha Senora Martinez esélyt akart volna neki adni arra, hogy javíthasson, de akár szuahéliül is kérdezhetne volna Laurelt. Amikor kicsengettek, a lány már az ajtónál állt, mindenki előtt ki akart érni a teremből. Azt meg pláne nem akarta, hogy Senora Martinez faggatni kezdje az asznapi teljesítménye miatt.

Látta, hogy David és Chelsea az öltözőszekrényeknél beszélgetnek, így Laurel a másik irányba sietett, a hátsó ajtó felé, és csak reménykedni tudott abban, hogy azok ketten hátulról nem ismerik fel. Amint kimenekült az iskolából, át a focipályán, hirtelen nem tudta, hová is mehetne a még mindig ismeretlen városban. Menet közben sem tudta lerázni magáról a növekvő retteget. *Mi van, ha rák? A rák nem múlik el magától. Szólnom kellene anyának.*

– Majd hétfőn – suttogta Laurel az orra alatt, miközben a hideg szél a haját csapkodta. – Ha hétfőig nem múlik el, szólok a szüleimnek.

Felmászott a focipálya lelátójára, a fémlépcsők döngtek a léptei alatt. A lelátó tetején nekidőlt a korlátnak, és a nyugati horizont fáinak lombját kémlelte. Olyan magasan állt minden és mindenki felett, hogy úgy érezte, teljesen magára maradt. Milyen igaz!

Hirtelen felkapta a fejét: lépteket hallott. Megfordult, és David zavart arcát látta maga előtt. – Szia – mondta a fiú.

Laurel egy szót sem szólt, megkönnyebbülés és bosszúság tusázott benne. A megkönnyebbülés nyert.

David arra a padra mutatott, amin Laurel állt: – Leülhetek?

Laurel egy pillanatig semmit sem csinált, majd leült és megveregette maga mellett a padot, egy félénk mosoly kíséretében.

David óvatosan ereszkedett le, mint ha maga sem hitte volna el, hogy tényleg leülhet. – Nem akartam feljönni ide – mondta, és a térdére könyökölt –, a lelátó alatt akartalak várni, de... – vonta meg a vállát – ...mit is mondhatnék? Türelmetlen vagyok.

Laurel egy szót sem szólt.

Csendben üldögéltek egy darabig. – Jól vagy? – kérdezte David. A hangja természetellenesen hangos volt, mert a fémpadok visszaverték.

Laurel szemét könnyek égették, de pislogással visszakényszerítette őket. – Jól vagyok.

– Csak annyira csendes voltál egész héten...

– Sajnálom.

– Én... én csináltam valamit?

Laurel felkapta a fejét. – Te? David, te nem csináltál semmit... nem, te egy nagyszerű ember vagy. – Most már lelkiismeret-furdalás is gyötrte. Kipréselt magából egy mosolyt. – Rossz napom van, ennyi. Hétfővégre túl leszek rajta. Hétfőn már semmi bajom nem lesz, ígérem.

David bólintott. A csend súlyosan, esetlenül telepedett rájuk. David megköszöri a torkát: – Hazakísérhetlek?

Laurel nemet intett. – Még szeretnék itt maradni egy kicsit. Jól vagyok, hidd el! – tette hozzá.

– De... – David nem folytatta a mondatot. Bólintott, felállt és elindult. Majd megfordult: – Ha bármire szükséged van, tudod a számom, igaz?

– Igen. – Persze, hogy tudta, megjegyezte.

– Oké. – David egyik lábáról a másikra állt. – Akkor megyek.

Mielőtt eltűnt volna a szeme elől, Laurel utánakiáltott: – David!

De amikor meglátta a fiú nyílt, őszinte tekintetét, elbátortalanodott. – Érezték jól magatokat holnap! – mondta esetlenül.

David tekintete elfelhősödött, de bólintott, és továbbment.

Azon az éjszakán Laurel a fürdőszobai tükör előtt ült, és a hátát bámulta. Könnyek csorogtak végig az arcán, miközben az anyja ke-
nőcsét masszírozta a göbbe. Eddig nem segített, és a józan ész azt
diktálta, hogy ezután sem fog – de muszáj volt tennie valamit.

ÖT

A SZOMBAT HAJNAL HŰVÖSEN KÖSZÖNTÖTT BE. A vékony ködöt a nap délre biztosan felszárítja majd. Laurel száz százalékgig biztos volt abban, hogy a tábortűznél szórakozó diákok megfürdenek majd a Csendes-óceán vizében, azokat meg, akik nem akarnak pancsolni, egyszerűen behajítják. Duplán örült, hogy nem fogadta el a meghívást. Az ágyából figyelte a napfelkeltét, nézte, ahogy a rózsaszín-narancssárga fények összemosódnak az ég puha kékjével. A legtöbb ember a naplementét csodálja, de Laurel számára a napfelkelték voltak lélegzetelállítóak. Nyújtózkodott és felült – még mindig az ablakkal szemben. Arra gondolt, hogy a kisváros lakóinak többsége átalusza ezt a hihetetlen látványt. Példának okáért az apja is. Híresen jó alvó volt, szombatonként ritkán került elő dél előtt. Szunyanapnak hívta.

Laurel ösztönösen elmosolyodott erre a gondolatra, de a valóság gyorsan kijózanította. Az ujjával átnyúlt a válla fölött, és a szeme tágra nyílt a rémülettől. Visszanyelt egy sikolyt, amikor a jobb keze is megerősítette abban, amit a ballal érzett.

A göb eltűnt.

Volt ott viszont valami más. Valami hosszú és hűvös.

Ami sokkal, de sokkal nagyobb volt, mint a göb.

Laurel magában azon szitkozódott, hogy miért is nem tart tükröt a szobájában, mint minden normális lány, de hiába nyújtogatta

a nyakát, csak valami fehéres, lekerekített szélű izét látott. Lerúgta magáról a vékony takarót, és az ajtóhoz futott. Csöndesen fordított egyet a gombon, és résnyire kinyitotta. Azt hallotta, hogy az apja horkol, de néha az anyja korán felkelt és csendesen szöszmötölt. Laurel szélesebbre tárta az ajtót, hálaimekát rebege ahhoz, aki lelkiismeretesen beolajozta a zsanérokat. Hátával a falnak fordult – mintha az segíthetne rajta, ha belefut valakibe –, és leosont a fürdőszobába.

Reszketett a keze, miközben becsukta a fürdőszobaajtót és a zárral piszmogott. Csak akkor vett újra levegőt, amikor meghallotta, hogy kattant a zár nyelve. Fejével a durva, kezeletlen fának támaszkodott, és mélyeket lélegzett. Az ujjai nagy nehezen rátaláltak a villanykapcsolóra, és felkattintotta a lámpát. Vett még egy nagy levegőt, addig pislogott, amíg a szeme hozzá nem szokott az éles fényhez, és a tükör elé lépett.

Meg sem kellett fordulnia, hogy lássa, mi történt a hátával. Hosszú, kékesfehér alakzat borította a vállait. Laurelt egy pillanatra elbűvölte, amit látott, tágra nyílt szemekkel meredt a képződményre. Ijesztően gyönyörű volt, olyan csodálatos, hogy szavakkal le sem lehet írni.

Lassan mégis megfordult, hogy jobban lássa. Sziromszerű formák nyíltak onnan, ahol korábban a göb volt, és egy négyágú csillagot formáztak. A nagyobb, több mint harminc centiméteres, tenyéryni széles szirmok láthatóak voltak a vállá felett, és a csípője mögül is kikapkodtak. A kisebb szirmok, amelyek alig voltak tizenöt centisek, középen borultak a hátára. Néhány zöld levélkét is látott ott, ahol a hatalmas fehér virág a bőréhez csatlakozott.

Minden szirom tintakék volt a tövénél, égszínkékké halványult középen, és hófehéren világított a csúcsán. A szirmok széle fodros volt, hasonlított a fokföldi ibolyához, amelyet az anyja nevelgetett a

konyhában. Laurel húsz szirmot is összeszámolt, de lehet, hogy még ennél is több volt.

A lány ismét szembefordult a tükörrel, és szemét az állánál repdeső szirmokra meresztette. Olyan volt, mintha szárnya nőtt volna.

Hangos kopogás szakította ki Laurelt a transzszerű állapotból. – Kész vagy már? – kérdezte az anyja álmosan. Laurel körme a tenyerébe vájódott, miközben növekvő rémülettel bámulta a hatalmas fehér izét. Szépnek szép volt, persze, de hát ki növeszt virágot a hátára? Ez százszor, nem, ezerszer rosszabb, mint a göb. Hogyan fogja elrejtteni?

Ámbár lehet, hogy ki is lehet húzni a szirmokat. Megragadta az egyiket, és nagyot rántott rajta. Fájdalom futott végig a gerincén, és a kezébe kellett harapnia, nehogy felsikoltson. De egy nyüsztő hang mégis kicsúszott a fogai között.

Édesanyja ismét bekopogott: – Laurel, jól vagy?

Laurel vett néhány mély levegőt, és a fájdalom enyhe lüktetéssé tompult, így már meg tudott szólalni. – Persze, jól vagyok – mondta, és csak kicsit reszketett a hangja. A szeme valami használható után kutatott a fürdőszobában. A vékony, pántos hálóing aligha lesz elég-séges. Végül felkapott egy hatalmas fürdőlepedőt, a vállára terítette, és elől összehúzta magán. A tükörben ellenőrizte, nem lógnak-e ki a szirmok, majd kinyitotta az ajtót és kényszeredetten az anyjára mosolygott: – Bocs, hogy ilyen sokáig tartott.

Az anyja pislogott. – Zuhanyoztál? Nem hallottam vízcsobogást.

– Gyors voltam – hebegte Laurel –, és haját sem mostam – tette hozzá.

De édesanyja nem is figyelt rá. – Gyere le, amikor felöltöztél! Csinálok neked reggelit – mondta ásítva. – Úgy néz ki, szép napunk lesz.

Laurel a szobája biztonságába slisszolt. Nem volt zár az ajtaján, ezért egy széket tolt a nyitógomb alá, ahogyan azt a filmekben látta.

Kétkedve vizslatta az építményt. Nem úgy nézett ki, mint ami hosszasan ellent tud állni a nyomásnak, de ennyi telt tőle.

Ledobta a törülközőt, és megvizsgálta a gyűrött szirmokat. Egy kicsit megviseltnek tűntek, de nem fájtak. Áthúzott egy hosszabb szirmot a válla fölött, és nézegetni kezdte. A göb egy dolog, de ezzel itt mihez fog kezdeni?

Megszagolta a fehér izét, elgondolkodott, majd még egyszer megszagolta. Olyan illata volt, mint a gyümölcsfák virágainak, de erősebb. Jóval erősebb. A kábító illat kezdte betölteni a szobát. Hát, legalább nem bűdös. Majd azt kell mondania az anyjának, hogy új parfümöt vett, vagy valami ilyesmit. Laurel ismét mélyet lélegzett, és azt kívánta, bárcsak a parfümériában is árulnának valami hasonlóan kellemes illatot.

Amint Laurel felfogta a helyzet komolyságát, a szoba forogni kezdett vele. Amikor megpróbálta kitalálni, mit tegyen, a mellkasában szorítást érzett.

Először is a legfontosabb: el kell rejtenie.

Laurel kinyitotta a gardróbot, és megállt előtte. Vajon talál-e benne valamit, ami elrejthet egy hatalmas, a hátából kinőtt virágot? Nyilván nem ez volt a fő szempont, amikor augusztusban felújította a ruhatárát. Felnyögött, amikor meglátta a könnyű, vékony blúzokat és a nyári ruhákat. Ezek semmit sem rejtenek el.

Végigment a ruhatárán, és kiválasztott néhány felsőt. Miután meggyőződött róla, hogy tiszta a levegő, visszaroht a fürdőszobába. Esküdözött, hogy még aznap elmegy a boltba, és vesz magának tükrot. Kicsit hangosabban csapta be az ajtót, mint szeretne volna, de hiába hallgatózott az ajtóra tapasztott fülekkel, az anyja nem reagált.

Az első pólót át sem tudta húzni a virágon. Kétségbeesetten nézte a tükrot. Kell lennie valami megoldásnak.

Megragadott annyi szirmot, amennyit csak tudott, és a vállára húzta őket. Hát, nem. Hacsak nem akar egész életében hosszú ujjú inget viselni – bár momentán nehéz megmondani, milyen hosszú élet vár rá.

Lehúzta a szirmokat a hóna alá, és a derekára tapasztotta őket. Így már jobb. Sokkal jobb. Lekapott egy hosszú selyemsálat a fogasról, és a dereka köré tekerte, így a szirmok a bőréhez tapadtak. A sortját a sál fölé rángatta, és begombolta. Nem fájt, de merevnek és fullasztónak érezte a tákolmányt.

Azonban jobb volt a semminél. Kiválasztott egy lehetőleg vékony parasztblúzt, és azt is felhúzta. Aztán enyhén remegve a tükör felé fordult.

Megkapó látvány – állapította meg magában. A blúz már csak az anyaga miatt is bő volt, nem lehetett észrevenni, hogy valami esetleg rejtőzik alatta. Oldalról sem volt feltűnő a hátán lévő púp. Ha ráfésüli a haját, nincs ember, aki észrevenné. Egy aprócska probléma megoldva.

De maradt száz másik óriási gond.

Sokkal, de sokkal komolyabbnak tűnt a dolog, mint a kamaszkor szokásos problémái. A hangulatváltozások, az arcot csúfító pattanások, de még a hónapokig elhúzódó menstruáció is a többé-kevésbé elfogadott kategóriába tartoznak. De túlméretezett virágot növesztteni a hátunkra egy teniszlabda nagyságú göbből? Ez valami más.

De micsoda? Ilyet csak olcsó horrorfilmekben látni. Még ha össze is szedné a bátorságát, hogy elmondja valakinek, az a valaki hinne neki? Soha, még a legremesebb rémálmaiban sem gondolt arra, hogy ilyesmi megtörténhet vele.

Ez mindent tönkretesz. Az életét, a jövőjét. Mintha minden egy pillanat alatt semmisült volna meg.

A fürdőszobát hirtelen túl melegnek érezte. Túl kicsinek és túl sötétnek is... túl mindennek. Kétségbeesetten próbált kiszabadulni a házból. A konyhába inalt, felkapott egy dobozos üdítőt, és kinyitotta a hátsó ajtót.

– Sétálni mész?

– Igen, anya – mondta, de meg sem fordult.

– Mulass jól!

Laurel morgott valami érthetetlen dolgot az orra alatt.

Lemasírozott az erdőbe vezető ösvényen. Ma reggel nem tudott gyönyörködni a fűszálakon ringó harmatcseppekben. Nyugat felé, az óceán miatt még volt egy kis köd, de keleten már ragyogott a nap a tiszta kék égbolton. Igen, szép napunk lesz. Hahaha. – Így űz gúnyt belőlem az anyatermészet – gondolta Laurel. – Az életem romokban hever, de körülöttem minden gyönyörű. Mintha dacolna velem az ég...

Behúzódott a fák mögé, hogy se az útról, se a házból ne lehessen látni, de még mindig nem volt elégedett. Még tovább ment.

Néhány perc múlva megállt és hallgatózott. Sehol senki. Amikor végre biztonságban érezte magát, felhúzta a hátán a blúzt, és leoldotta a kendőt. Akaratlanul is felsóhajtott, amikor a szirmok a helyükre pattantak. Mintha egy túl szűk, dugig tömött dobozból ugrottak volna elő.

Egy napsugár áthatolt a lombok sűrűjén, és Laurel árnyékát közvetlenül a lány elé, a fűre vetítette. Az árnyék körvonala egy hatalmas, áttetsző szárnyú pillangót rajzolt ki. És a lukif árnyékához hasonlóan, a fűre vetített feketeségnek is volt egy kis furcsa, kékes árnyalata. Laurel megpróbálta megmozdítani a szárnyszerű képződményt. Azonban hiába érezte magán a napfényben fürdő virágot, nem volt hatalma fölötte. Hogy lehet valami, ami tönkreteszi az életét, ilyen elképesztően gyönyörű?

Hosszasan meredt a fűben kirajzolódó alakra, és azon törte a fejét, mit tegyen. Mondja el a szüleinek? Megígérte magának, hogy hétfőn szól nekik, ha a göb nem tűnik el addig.

De eltűnt!

Laurel az egyik hosszú szirmot áthúzta a válla fölött és végigfutatta rajta az ujját. Olyan puha... És nem is fáj... Lehet, hogy el is fog tűnni – gondolta optimistán. Az anyja is mindig ezt mondta. Végül a legtöbb probléma magától megoldódik, megszűnik. Talán... talán minden rendbe jöhet még.

Rendbe??? A szó betöltötte az agyát, a koponyacsontjain visszhangzott. – Egy hatalmas virág nyílt ki a gerincemből! Mégis, hogy jöhetne minden rendbe?

Míg az érzései hurrikánként tomboltak benne, Laurel gondolatai egyfolytában David körül köröztek. Talán David segíthet neki megérteni, mi történik a testével. Kell lennie valamilyen tudományos magyarázatnak. Davidnek van mikroszkópja, egy nagyon profi darab, a fiú legalábbis ezt állította. Talán megvizsgálhatná vele a szirmokat. Talán meg tudja mondani, mi ez. De még ha azt is mondja, hogy lövése sincsen, a dolgok akkor sem fordulhatnak ennél rosszabbra, nem igaz?

Laurel visszatekerte magára a kendőt, és beszaladt a házba. Majdnem ledöntötte lábáról az apját, aki éppen akkor kelt fel, és a konyha felé botorkált.

– Apa! – kiáltotta meglepetten Laurel. Az idegei – amelyek már így is nehezen állták a szakítópróbát – majdnem felmondták a szolgálatot.

Az apja lehajolt, és Laurel feje búbjára nyomott egy puszit. – Jó reggelt, szépségem! – mondta, majd átkarolta a lánya vállát. Laurel idegesen felszisszent, tartott tőle, hogy az apja esetleg észreveszi, hogy van valami a blúza alatt.

Bár erre kevés esély volt a második méregerős kávé előtt.

– Miért keltél fel? – kérdezte Laurel, és egy leheletnyit elcsuklott a hangja.

Az apja felnyögött: – Ma én nyitok a boltban. Maddie szabadnapot kért.

– Ja, oké – mondta Laurel, és igyekezett nem rossz ómenként gondolni a napirendváltásra.

Az apa lassan levette a karját lányáról, majd megállt, és Laurel válla fölött beleszagolt a levegőbe. Laurel megmerevedett. – Hmmm... de jó illatod van! Gyakrabban is használhatnád ezt a parfümöt.

Laurel bólintott, és csak remélni tudta, hogy nem ájul el pillanatokon belül. Kibontakozott az ölelésből, felkapta a drót nélküli telefont, és a lépcsőhöz futott.

A szobájában még sokáig bámulta a készüléket, mielőtt az ujjai hajlandóak voltak végre engedelmeskedni, és fel tudta tárcsázni David számát. Csak egyszer csengett ki, a fiú már fel is kapta. – Halló!

– Szia – mondta Laurel gyorsan, miközben erősen ellenállt a kísértésnek, hogy lecsapja a kagylót.

– Laurel! Nahát! Mizu?

A másodpercek hosszas hallgatássá álltak össze.

– Laurel, ott vagy?

– Igen?

– Hé, te hívtál engem!

Csend.

– Átjöhetek hozzád? – bukott ki Laurelből.

– Hát persze. Mikor jönnél?

– Mondjuk most?

HAT

NÉHÁNY PERCCSEL KÉSŐBB az ajtógomb megint ki volt támasztva a székkal. Laurel felemelte a blúzáát, és kiszabadította az egyik kékesfehér, hosszú szirmot a rózsaszínű kendő alól. Olyan ártalmatlannak tűnt. Laurel szinte el is felejtette, hogy a hátából nőtt ki. Felkapta az anyja manikűrollóját, és a szírom szélét vizsgálgatta. Valószínűleg elég lesz egy egészen kicsike darab is. Megint szemlélgetni kezdte, és kiválasztott egy apró félkörívet.

Nekigyürkőzött, és kinyitotta a csillogó ollócskát. Be akarta hunyni a szemét, de attól tartott, hogy vakon csak még nagyobb kárt fog csinálni. Magában számolni kezdett. Egy, kettő, három! – Nem, ötig fogok számolni! – döntötte el. Egy, kettő, három, négy, öt! Az olló beleszaladt a szárnyba, és egy aprócska fehérség pottyant Laurel ágyterítőjére. Laurel sziszegett és pár másodpercig fel-alá ugrált, míg az égő fájdalom tompulni nem kezdett. Lenézett a vágás helyére. Nem vérzett, de valami átlátszó folyadék szivárgott a sebből. Laurel felitatta egy törülközővel, mielőtt visszadugta volna a szirmot a kendő alá. A fehér darabkát egy zsebkendőbe csomagolta, és óvatosan a zsebébe dugta.

Lazán leugrándozott a lépcsőn. A szülei a reggelizőasztalnál ültek. – Megyek Davidhez! – kiáltotta, és megpróbált elszelelni.

– Várj csak! – mondta az apja.

Laurel megállt, de nem fordult meg.

– Nem azt kellett volna kérdezned, hogy „Elmehetek Davidhez?”.

Laurel mosolyt erőltetett az arcára, és megfordult. – Elmehetek Davidhez?

Az apja fel sem nézett az újságjáról, miközben a kávéscsészét a szájához emelte. – Hát persze. Érezd jól magad!

Laurel az ajtóig kibírta, hogy normális tempóban sétáljon, de amint becsukódott mögötte, a biciklijéhez rohant, és már tekert is. David csak néhány házzal arrébb lakott, így Laurel pár perc múlva már le is támaszthatta kerékpárját a garázsuknál. Megállt a lábtörlőn, a piros ajtóra meresztette a szemét, és becsöngetett, még mielőtt meggyőzte volna magát, hogy jobb lenne hátat fordítani és hazáig szaladni.

David anyja nyitott ajtót. Laurel megpróbálta leplezni, mennyire meglepődött, hiszen végül is szombat volt, hol máshol lett volna az anyuka? Ez volt a második alkalom, hogy találkoztak. David anyja egy nagyon csinos, piros, ujjatlan pólót viselt és farmernadrágot. Hosszú, majdnem szénfekete haját kiengedve hordta, a fürtök a derekáig értek. Laurel még soha nem találkozott ennyire kevésbé „anyukaszerű” anyukával. Persze jó értelemben.

– Laurel! Örülök, hogy újra látlak.

– Helló! – mondta idegesen Laurel, és egy helyben toporgott.

Szerencsére David épp akkor fordult be a sarkon. – Szia! – kiáltotta széles mosollyal. – Gyerünk! – mondta, és beterelte a lányt az előszobába. – Anya, segíték Laurelnak megírni a bioszleckét – magyarázta. – A szobámban leszünk.

David anyja rájuk mosolygott. – Vigyek be valamit? Harapnivalót vagy ilyesmit?

David a fejét rázta. – Csak egy kis nyugalmat szeretnénk. Elég rázós feladat.

– Akkor nem is zavarok tovább.

David szobájának türkizzöld ajtaja félig nyitva volt. A fiú egy mozdulattal betolta Laurelt. Lehajolt, elővette a biológiafüzetét, megnézte, hogy az anyja ott van-e még az előszobában, majd becsapta az ajtót.

Laurel összeresztett. Járt már ebben a szobában korábban is, de sohasem zárt ajtó mögött. Észrevette, hogy nincsen rajta zár. – Az anyukád, izé, nem szokott az ajtónál hallgatózni, ugye? – kérdezte Laurel, és hihetetlenül ostobának érezte magát.

David felhorkant: – Még csak az kéne! Ehhez hozzátartozik az is, hogy én sem kérdezem meg anyámat soha, hogy azok a palik, akikkel randizik, miért maradnak reggelig. Nem szólok bele a magánügyeibe, így ő is békén hagy.

Laurel felnevetett. Észrevette, hogy az idegessége már attól is oldódott, hogy a fiú közelében lehetett.

David az ágyára mutatott, ő maga meg egy székre huppant. – Na? – kérdezte pár másodperc múlva.

Most vagy soha. – Szóval... arra szeretnék megkérni, hogy nézz meg nekem valamit a mikroszkópod alatt – bökte ki Laurel.

David arcán egy kis zavar tükröződött. – Mikroszkóp?

– Azt mondtad, profi felszerelésed van.

– Ja, persze! – tért magához a fiú.

Laurel benyúlt a zsebébe, és kihúzta a zsebkendőt. – Meg tudod nekem mondani, hogy mi ez?

David elvette a zsebkendőt, óvatosan kihajtogatta, és a kis fehér cafatra nézett. – Úgy néz ki, mint egy virágszirom.

Laurel alig tudta megállni, hogy ne kezdje el a szemét forgatni. – Megnéznéd mikroszkóp alatt is?

– Naná. – David egy hosszú asztal felé fordult, amelyen mindenféle kütyü volt, néhány Laurelnak is ismerős volt a laborból.

De tényleg csak néhány. David lerántotta a szürke leplet a csillogó fekete mikroszkópról, és elővett egy új tárgylemezt a selyempapírral bélelt tartóból. – Elvágatom? – kérdezte, és a lányra nézett.

Laurel megborzongott, eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor alig félórája ő maga vágott bele a szíromba, majd bólintott: – Tied a pálya.

David levágott a szíromból egy még apróbb darabot, a tárgylemezre helyezte, rácsepegtetett egy sárga vegyületet, majd lefedte a lemezt, és a mikroszkóp lencséje alá tolta. Miközben a tárgylemezt vizsgálta, állított az élességen. Lassan teltek a percek. A fiú elmozdította a lemezt, hogy más szögéből is megvizsgálhassa a szírmot, és újra az élességgel bíbelődött. Aztán hátradőlt. – Csak azt tudom biztosan állítani, hogy valamiféle növény része. A sejtjei nagyon aktívak, ez azt jelenti, hogy még növekszik. Virágzik is, a színéből ítélve.

– Egy növény része? Biztos vagy te ebben?

– Elég biztos – mondta David, és újra a mikroszkóp fölé hajolt.

– Nem... nem egy állat része?

– Dehogy! Semmiképpen sem.

– De honnan tudod?

David belekotort egy felcímkézett tárgylemezekkel teli dobozba. Elővett egyet, amelyen valami rózsaszínes pötty volt, és most azt rakta a lencse alá. – Na, gyere csak ide! – azzal felállt, és intett Laurelnak, hogy üljön a helyére.

Laurel leült, és habozva a mikroszkóp fölé hajolt.

– Nem harap! – nevetett David. – Közelebb!

Laurel nagy rózsaszínséget látott, amelyet barnás foltok és vonalak tarkítottak. – Mégis, mi az, amit látok?

– A sejteket nézd! Úgy néznek ki, mint a bioszkönyvben. Látod? Kerekded az alakjuk, de szabálytalanok a körvonalaik. Olyanok, mintha pacákat kötöttek volna össze egymással.

– Értem.

David maga elé húzta a mikroszkópot, és újra becsúsztatta azt a sárgás tárgylemezt, amely Laurel szirmát tartalmazta. – Most nézd meg ezt!

Laurel belepislogott a mikroszkóp lencséjébe. Ettől a lemeztől jobban tartott, mint az előzőtől. Remélte, hogy David nem veszi észre, hogy remeg a keze.

– Ezeket a sejteket nézd meg! Négyzet alakúak és nagyon egyformák. A növényi sejtek sokkal szabályosabbak, mint az állati eredetűek. A sejtfalak is jóval vastagabbak, és négyzet alakúak. Látod? Nem arról van szó, hogy az állati sejtek nem lehetnek négyzet alakúak, de sohasem olyan szabályosak, mint ezek itt. A sejtfalak meg sokkal vékonyabbak lennének.

Laurel nagyon lassan dőlt hátra. Ennek semmi értelme.

Egy növény nő ki a hátából! Egy mutáns, élősködő virág! Egy torzszülött! Ha valaki rájön, egész életében böködni, vizsgálni fogják. Laurellel megfordult a világ, és úgy érezte, mintha kiszippantották volna a levegőt a szobából. A mellkasa szorított, és légszomja volt. – Mennem kell! – nyögte.

– Várj! – mondta David, és megragadta Laurel karját. – Ne menj el! Főleg ne így, ilyen feldúltan! – Megpróbált a lány szemébe nézni, de Laurel makacsul a padlóra szegezte a tekintetét. – Most tényleg megijesztesz. Nem mondanád el, mi bánt?

Laurel a kék szemekbe pillantott. Melegen, őszintén ragyogtak rá. Nem mintha Laurel nem bízott volna abban, hogy David tudja tartani a száját; biztos volt benne, hogy igen. Laurel megbízott a fiúban. Muzsáj volt elmondania valakinek. Egyedül nem boldogul. *Tényleg* nem.

Talán David meg fogja érteni. Mi vesztenivalója van?

Mégis habozott. – Nem mondd el senkinek, ugye?

– Soha!

– Esküszöl?

David némán bólintott.

– Ki kell mondanod, David!

– Esküszöm!

– Ez az ígéret sohasem jár le. Ha elmondom neked a titkomat – mondta Laurel, és erősen megnyomta a „ha” szót –, soha, senkinek sem mondhatod el. Soha. Tíz, húsz, de ötven év múlva sem...

– Laurel, hagyd már abba! Ígérem, hogy nem mondom el senkinek, oké? Csak ha te felhatalmazol rá.

Laurel a fiúra meredt. – David, az nem egy virág darabja. Belőlem egy darab...

David hosszasan nézte a lányt. – Ezt meg hogy érted? Hogyhogy belőled egy darab?

Laurel innen már nem fordulhatott vissza. – Volt ez a göb a hátamon... Amiatt viselkedtem olyan furcsán. Azt hittem, hogy rákos vagyok, hogy daganatom van, vagy valami ilyesmi. De ma reggel... egy virágszerűség nyílt ki a hátamon. Egy virág nyílik a gerincemből! – Laurel hátradőlt, keresztbe fonta a karját a mellkasán, és kihívóan nézett a fiúra. Ehhez mit szól vajon?

David tátott szájjal bámulta. Felállt, csípőre tette a kezét, a száját összehéberelte. Megfordult, leült az ágyára, és a térdére könyökölt. – Most meg fogom kérdezni, mert muszáj... de ez lesz az utolsó alkalom, mert ha te mondd, el fogom hinni, oké?

Laurel bólintott.

– Ez most egy vicc? Vagy komolyan mondtad, amit mondtál?

Laurel talpra szökkent, és az ajtó felé indult. Hiba volt, hogy ide jött. Hatalmas hiba. De mielőtt elérte volna az ajtót, David az útjába állt.

– Várj! Azt mondtam, hogy egyszer muszáj megkérdeznem. Így is értettem. Ha megesküszöl rá, hogy nem viccelsz, el fogom hinni.

Laurel mélyen David szemébe nézett. Meglepte, amit látott. Nem hitetlenség, bizonytalanság volt a fiú pillantásában. Egész egyszerűen nem akart egy ostoba vicc áldozatává válni. Laurel pedig be akarta bizonyítani, hogy nem tenne ilyet. Daviddal soha.

– Megmutathatom – mondta. Bár inkább kérdésnek hangzott.

– Oké – válaszolt a fiú bizonytalan hangon.

Laurel hátat fordított neki, és a kendő csomójával babrált. Közben kiengedte a hatalmas szirmokat, a blúzt is felhúzta a hátán, hogy szép lassan a helyükre kerülhessenek.

Davidnek elállt a lélegzete, a szeme kimeredt, az álla leesett. – De hát ez... ez nem... ez ugye... mi a frász ez?

Laurel összepréselt szájjal grimaszolt. – Na?

– Megnéz... megnézhetem közelebről? – Laurel bólintott, David pedig tétován mellé lépett.

– Nem harapok! – mondta a lány, de a hangszíne minden humort nélkülözött.

– Tudom, csak ez olyan... – vörösödött el David. – Na, mindegy.

– Még közelebb lépett a lányhoz, és megsimogatta az egyik puha, sima szirmot. – Ez nem kellemetlen? – kérdezte.

Laurel a fejét rázta.

David gyengéden megbökdöste Laurel hátán azt a helyet, ahol a bőre összenőtt a kis zöld levélkéekkel. – Még csak szegélye sincsen. Egyből összeolvad a bőröddel. Ez a legelképezetőbb dolog, amit valaha láttam.

Laurel a padlót bámulta, és ötlete sem volt, mit mondhatna.

– Most már értem, miért voltál olyan furcsa egész héten.

– Ha tudnád... – mondta Laurel, és leült David ágyára. Háttal az ablak felé fordult, hogy a nap sugarai átjárhassák a szirmokat. A napfény valahogy vigasztalóan, bátorítóan hatott rá.

David nem tudta levenni a szemét Laurelről, a tekintetében kérdések sorakoztak. Szemben ült a lánnyal, a szoba másik oldalán, és hol Laurel arcát, hol a válla felett kibukkanó szirmokat nézte. – Te... – akarta kérdezni, de aztán meggondolta magát.

Egy perc múlva talpra szökkent, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. – Ez nem...? – Megint elhallgatott, és folytatta a járkálást.

Laurel a halántékát masszírozta. – Ül már le légy szíves, megőrjít ez a fel-alá járkálás!

David azonnal levetette magát a legközelebbi székre. – Bocs – mondta, és újra a lányra meredt. – Azt ugye tudod, hogy ez lehetetlen?

– Igen, tisztában vagyok vele.

– Én csak... tudom, hogy itt van, látom, megérinthetem, de azt remélem, hogy ha pislogok néhányat, majd felébredek... vagy kitisztul a látásom, vagy mit tudom én...

– Nyugi – mondta Laurel, és az ölében pihenő kezeit nézte –, én is arra várok, hogy felébredjek. – Átnyúlt a válla felett, megragadott egy hosszú szirmot, és néhány másodpercig vizsgálgatta, mielőtt elengedte volna. A szírom azonnal visszaugrott a helyére, és az arca mellett lebegett tovább.

– Nem kötöd vissza őket a hátadra? – kérdezte David.

– Jobban szeretik, ha szabadon vannak.

– Jobban szeretik? Érzed, amit ők?

Laurel bólintott.

David újra megnézte azt a kis darabot, amit Laurel levágott. – Fájt?

– Nagyon csípett.

– Tudod mozgatni?

– Nem hiszem. Miért?

– Mert ha érzed őket, akkor talán tényleg sokkal inkább hozzád tartoznak, mint egy egyszerű... kinövés. Lehet, hogy ezek nem is virágszirmok. Talán inkább... szárnyak – nevetett a fiú. – Hülyén hangzik, nem?

Laurel kuncogott: – Nem hülyébben, mint az, hogy a hátamból nőttek ki!

– Nálad a pont – sóhajtott mélyet David, és megint a napfényben fürdőző szirmokra tapadt a tekintete. – Öntöznöd kell... izé... őket?

– Nem tudom – horkantott Laurel. – Hát nem lenne állati? Akkor el lehetne pusztítani. Kiszáritom, és kész.

David valamit motyogott az orra alatt.

– Mi van?

– Szerintem kár lenne érte, mert szép. Ennyi.

Laurel átnézett a válla felett. A kékes fodrok mindkét oldalon ki-kandikáltak. – Tényleg?

– Ja. Ha így mennél iskolába, a lányok fele örültül féltékeny lenne.

– A másik fele meg úgy bámulna rám, mint egy torzszülőltre. Kösz, nem.

– Mit akarsz tenni?

Laurel a fejét rázta. – Nem igazán tudom, mit tehetnék. Semmit, azt hiszem – nevetett fel ismét nem túl vidáman. – Kivárom, míg átveszi az uralmat a testem felett és megöl.

– Lehet, hogy egyszer csak eltűnik majd.

– Én is ezt mondtam magamnak a göbről.

David egy percig tétovázott: – A szüleid... nekik szóltál már?

Laurel a fejét rázta.

– És fogsz?

A lány megint a fejét rázta.

– Szerintem jobban tennéd.

Laurel nagyot nyelt: – Reggel óta ezen töröm a fejemet. Ha szülő lennél, és a gyereked azzal fordulna hozzád, hogy egy hatalmas virág nőtt ki a hátából, te mit tennél?

David mondani akart valamit, de aztán elhallgatott.

– Azt tennéd, ami a dolgod. Elrohannál vele egy kórházba, ahol böködnék, piszkálnák, vagdosnák, és állandóan konferenciákra cipelnék. Ez történe velem is... de én nem akarom, hogy megtörténjen, David!

– Talán anyukád kotyvaszthatna valamit, ami segít – javasolta David nem túl meggyőzően.

– Mindketten tudjuk, hogy ez nem olyan dolog, amit anyám meg tud gyógyítani – kulcsolta össze az ujjait maga előtt Laurel. – Öszintén szólva, ha ez az izé meg akar ölni, akkor tegye úgy, hogy senki sem tud róla. Ha meg eltűnik – nyújtotta ki ismét az ujjait, és közben vállat vont –, akkor is jobb, ha senki sem tudott róla.

– Rendben – mondta David. – De ezt újra át kell gondolnod, ha esetleg valami más verzió lép életbe.

– Mi más jöhetne még? – kérdezte Laurel.

– Például tovább nőhet. Vagy terjedhet.

– Terjedhet??? – Erre Laurel nem is gondolt.

– Ja, például a levelek elkezdenek nőni a hátadon, vagy virágozni kezdesz... máshol is.

Laurel hosszú ideig hallgatott. – Majd átgondolom.

David szárazon felnevetett: – Most már értem, miért nem akartál strandra jönni.

– Ó, a francba, elfelejtettem! Annyira sajnálom!

– Minden oké. Csak két óra múlva kell indulnom. – David egy ideig hallgatott. – Ismét megpróbálnálak meghívni, de... – mutatott a szirmokra, és Laurel bánatosan bólogatott.

– Az nem lenne jó.

– De elmehetek hozzád utána? Csak tudni akarom, hogy jól vagy-e.

Laurel szemébe könny szökött: – Szerinted jól leszek?

David odaült a lány mellé az ágyra, és átkarolta a vállát. – Remélem.

– De nem vagy biztos benne, ugye?

– Nem – felelte őszintén David. – De nagyon remélem.

Laurel a kézfejjével kitörölte a könnyeket a szeméből. – Köszí.

– Akkor átmehetek?

Laurel a fiúra mosolygott, és bólintott.

Wings

Szárnyak

APRILYNNE PIKE

„Aprilynne Pike regénye, a *Wings* (Szárnyak),
egy első könyves szerző bámulatos bemutatkozása.
Az általa életre keltett mesevilág leleményességével csak
a történetben elhelyezett csavarok bája veszi fel a versenyt.”
Stephenie Meyer, a *Twilight* saga szerzője

Laurelt egy pillanatra elbűvölte, amit látott. Tágra nyílt
szemekkel meredt a képződményre. Ijesztően gyönyörű volt,
olyan csodálatos, hogy szavakkal le sem lehet írni.
Laurel ismét szembefordult a tükörrel, és szemét a feje körül
lebegő szirmokra meresztette. Olyan volt,
mintha szárnya nőtt volna.
Mágia és összeesküvés, szerelem és veszély – ebből a nagyszerű
regényből kiderül, hogy eddig szinte semmit sem tudtál
a tündérek világáról.

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

v é g z e t e s